

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΣΤ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1959 | ΑΡΙΘ. 1

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Α'
ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀθήνησι τῇ 13ῃ Δεκεμβρίου 1958
Παναγιώτατε καὶ θειότατε Ἀρχιεπί-
σκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώ-
μης καὶ Οἰκουμενικῆ Πατριάρχᾳ, ἐν
Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὲ ἀδελφεῖ ἡμῶν
καὶ συλλειτουργεῖ Κύριε Ἀθηναγόρα,
τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ
κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγο-
ρεύομεν.

Διὰ νυκτὸς ζοφώδους τὴν πορείαν τοῦ
βίου ποιοῦμενοι, ἐπλανήθημεν εἰς τρίβους δυσ-
βάτους καὶ κρημνώδεις, ἐν αἷς πολὺς μὲν ὁ
πόνος, ὀλίγη δὲ ἡ ἀσφάλεια. Ἦδη γὰρ ἀνα-
δίδονται ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανὸν στενα-
γμοὶ «ἀποπνυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου
καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ Οἰκου-
μένῃ» (Λουκ. 21,26). Ποῦ πορευόμεθα; Πό-
θεν ἤξει ἡμῖν πλανωμένοις ἡ βοήθεια; Τίς
δείξει ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας;

Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ ἀστήρ, ὃν εἶδομεν ἐν τῇ
Ἀνατολῇ, προάγων ἡμᾶς ἐπὶ τὴν Βηθλεέμ.
Ἐκεῖ ἐστὶ ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας ἡμῶν.
Ἐκεῖ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον πάντα
ἄνθρωπον εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενον. Δόξα
ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἄν-
θρώποις εὐδοκία.

Ἡ καρδιά ἡμῶν πεπλήρωται χαρᾶς· διότι
ὑπόθεσις ἀνεκκαλήτου χαρᾶς γίνεται πάντοτε
ἡ ἀνάμνησις τῶν ὑπερφυῶν γεγονότων τῆς
ἄκρας συγκαταβάσεως τοῦ Σωτῆρος πρὸς
ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας
καὶ τοῦ πνευματικοῦ θανάτου, ἀλλ' ἐν γε τοῖς
παροῦσι χρόνοις τῶν ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου

ἀνωμαλιῶν καὶ φόβων περὶ ἐπικειμένων κακῶν
ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐπιφανείας τοῦ Σωτῆρος ἔτι
μεῖζονα προκαλεῖ τὴν χαρὰν καὶ μεῖζονα τὴν
παραμυθίαν· «αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡ εἰρήνῃ ἡμῶν,
ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἐν». Παρ' αὐτοῦ
καὶ μόνον δυνάμεθα τὴν εἰρήνῃν προσδοκᾶν,
τὴν εἰς αὐτὸν ἐνισχύοντες πίστιν καὶ πρὸς
αὐτὸν τοὺς λαοὺς καθοδηγοῦντες.

Ἐορτάζομεν τὴν εἰς τὸν κόσμον ἐπιφά-
νειαν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἅμα τοῦ Υἱοῦ
τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἰδρυσεν ἐπὶ γῆς «τὴν
Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ», τὴν «βασιλείαν τῶν
οὐρανῶν», τὴν ξένην οἰωνδήποτε ἀξιώσεων
κοσμικῆς κυριαρχίας, τὴν ἀνακηρύξασαν τὴν
προσκύνησιν τοῦ Θεοῦ ἐν πνεύματι καὶ ἀλη-
θείᾳ καὶ τὸν θεμελιώδη νόμον τῆς Χριστιανι-
κῆς ζωῆς, τὴν διακονίαν τοῖς ἀνθρώποις δι'
ἀγάπης ἐν αὐταπαρνήσει.

Μετὰ τοιούτων σκέψεων καὶ αἰσθημάτων
ἐπισκεπτόμεθα ἐορτίως τὴν Ὑμετέραν Γερα-
ρὰν Παναγιότητα, ἐνούμενοι μετ' Αὐτῆς εἰς δέ-
ησιν ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ τῆς τῶν πάν-
των ἐνώσεως, προσαγορεύομεν Αὐτὴν ἐν Χρι-
στῷ τεχθέντι καὶ τὰ αἰσιώτατα Αὐτῇ καὶ τῷ
ποιμνίῳ Αὐτῆς διὰ τὸν νέον τῆς Χρηστότητος
Κυρίου Ἐνιαυτὸν παρὰ τοῦ τῶν ἀγαθῶν Δο-
τῆρος Θεοῦ ἐξαιτούμεθα. Εἴη τῇ Ἐκκλησίᾳ
καὶ τῷ κόσμῳ παντὶ εἰρήνης καὶ εὐδοκίας
πεπληρωμένος.

Τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος
ἀγαπητὸς καὶ ὅλως πρόθυμος
ἐν Χριστῷ ἀδελφός
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ὁμοῖα Γράμματα ἐστάλησαν καὶ πρὸς πάντας τοὺς
λοιποὺς ὀρθοδόξους Πατριάρχας καὶ τοὺς Προέδρους τῶν
Ὁρθοδόξων Ἀποκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Β'
ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΝΤΕΡΒΟΥΡΙΑΣ

Labeth Palace, Δεκέμβριος 1958

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος
Κον Θεόκλητον

Ἀ θ ῆ ν α ς

Μακαριώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,
«Διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεὲμ καὶ ἴδωμεν τὸ ρῆμα
τοῦτο τὸ γεγονός, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν» (Λουκ.
2,15).

Ὡς πάντες οἱ Χριστιανοὶ ποιοῦσι τὸ ἐτήσιον
προσκύνημα πρὸς τὴν φάτνην, ἀποστέλλω τῇ ὑμετέρᾳ
Μακαριότητι τοὺς ἀδελφικούς χαιρετισμούς μου ἐπὶ
τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν θαυμασίων ἑορτῶν τῆς χριστιανικῆς
χαρᾶς. Ὡς πορευόμεθα διὰ τὰ γονατίζωμεν ἐν λατρείᾳ
πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Σωτῆρα, ἀνανεοῦμεν ἐπί-
σης τοὺς δεσμούς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μᾶς συνδέουν
ἐν τῇ ἀφοσίῳ καὶ τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Κυρίου καὶ
Διδασκάλου ἡμῶν.

Εἰς τὸν κόσμον τῆς σήμερον τὸ φῶς τοῦ χριστιανι-
κοῦ ἀγγέλλματος εἶναι ἰδιαζόντως ἀναγκαῖον. Ὅπως
κατὰ τὸ παρελθόν «ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει
εἶδε φῶς μέγα», οὕτω καὶ νῦν τὸ φῶς αὐτὸ εἶναι
ἀπαραίτητον, ὥπως χρησιμοποιηθῇ, διὰ τὰ φωτίσῃ
τὸ σκότος τῶν ἀτόμων καὶ τὴν ἐθνικὴν φιλαντίαν μὲ
τὴν καθαρὰν φλόγα τῆς ἀγάπης ἐκπεφρασμένης
διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ὑπὸ τοῦ δώρου τοῦ Θεοῦ,
τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ. Αἱ μεγάλαι ἑορταὶ τῆς
Ἐκκλησίας μοι δίδουν ἰδιαίτεραν εὐχαρίστησιν, διότι μοι
παρέχουν τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἀνανεώσεως μετὰ τῆς
ὑμετέρας Μακαριότητος τῶν στενῶν δεσμῶν χριστιανι-
κῆς ἐπικοινωνίας καὶ κατανοήσεως, τὴν ὁποίαν
ἀμφότεροι τόσον ἰδιαζόντως ἐκτιμῶμεν καὶ ἐπὶ
τῶν ὁποίων τόσα πολλὰ δύναται τὰ οἰκοδομηθῶσι διὰ
τὸ μέλλον.

Γράφων τὴν παροῦσαν μετὰ συνάντησιν μεθ'
ἀπάντων τῶν ἀγγλικανῶν ἐπισκόπων ὅλον τοῦ κόσμου,
γνωρίζω ἐπίσης ὅτι δύναιμι τὰ ὁμιλῶ οὐχὶ μόνον ἐξ
ἑμαντοῦ, καὶ ἐκ μέρους τῶν συνεπισκόπων μου τῆς
Ἐκκλησίας ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀλλ' ἐπὶ πλέον καὶ ἐκ μέρους
ὅλων τῶν ἀγγλικανῶν ἐπισκόπων ὅλον τοῦ κόσμου, οἱ
ὅποιοι εἶναι ἡνωμένοι μετ' ἐμοῦ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν
ἐπιθυμίαν τῆς ἀδελφείας τῆς κατανοήσεως καὶ ἀγάπης
μεταξὺ τῶν χριστιανῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς παροχής
εἰς τὸν κόσμον μηνύματος ἐνότητος καὶ ἐπικοινωνίας,
ὡς αὐταὶ ἐνεπνεύσθησαν ὑπὸ τοῦ μηνύματος αὐτοῦ
τούτου τοῦ Θεοῦ.

Οὕτως, ἀγαπητὲ ἀδελφέ, ἀποστέλλω ὑμῖν ἐν τῷ
παρόντι τὴν βεβαίωσιν τῆς θερμότητός μου, ἐν Ἐδαγ-
γελίῳ, φιλίας καὶ τῶν ἀδελφικῶν προσευχῶν μου δι'
ὑμᾶς, διὰ τὴν ἐκκλησίαν ὑμῶν καὶ δι' ὅλον τὸν ὑμέ-
τερον πιστὸν λαόν, καθ' ὅτι προσεύχομαι, ὥπως ὁ
Θεὸς ἀφθόνης ἐδολογῇ ὑμᾶς καὶ ἐνισχύῃ εἰς τὴν ὑπη-
ρεσίαν τῆς Βασιλείας Του.

Διατελῶ εὐλικρινῆς καὶ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

ΤΖΟΦΡΕ·Υ·

Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας
Προκαθήμενος Πάσης Ἀγγλίας

Γ'
ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀθήνησι τῇ 22α Δεκεμβρίου 1958

Τῇ Αὐτοῦ Χάριτι,
Τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Καντερβουρίας
Προκαθημένῳ τε πάσης Ἀγγλίας
Κυρίῳ Τζόφρεϋ Ἀγγλίαν

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε καὶ ἀγαπητὲ ἐν
Χριστῷ Ἀδελφέ.

«Ἐτέχθη ἡμῖν Σωτὴρ» ὄντως, «ὅς ἐστι Χριστὸς
Κύριος» καὶ τὴν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ τῆς ἀει-
παρθένου Μαρίας, ἐνανθρώπησιν Αὐτοῦ, συνώδευσαν,
καὶ δὴ κατὰ τὴν Γέννησιν, ἀγγελικαὶ ὑμνωδίαί,
ψαλμωδοῦσαι τό:

« Δ ό ξ α, ἐν ὑ ψ ί σ τ ο ι ς Θε ῶ
καὶ ἐ π ῖ γ ῆ ς εἰ ρ ῆ ν η,
ἐ ν ἄ ν θ ρ ῶ π ο ι ς εὐ δ ο κ ί α ».

Δεξάμενοι ἀσμένως τὴν τῆς Ὑμετέρας ἀγαπητῆς
Μακαριότητος ἐόρτιον ἐπὶ ταῖς ἐπικειμέναις ἑορταῖς
ἐπιστολήν, ἀνελογίσθημεν τὴν προμνημονευθεῖσαν ἀγ-
γελικὴν ἀγγελίαν περὶ εἰρήνης ἐπὶ τῆς γῆς, τοῖς τε
ἀνθρώποις εὐδοκίας καὶ ἀνεπολήσαμεν τὰ τῆς ἀνθρω-
πότητος πρόσφατα δεινὰ ἐκ τῆς αἰτίας τῆς ἀπεμπο-
λήσεως τῶν ἀγγελθεισῶν θείων τε καὶ πνευματικῶν
δωρεῶν.

Ἀληθῶς οὐκ ἑστερέωνται εἰσέτι ἡ εἰρήνη ἐπὶ τῆς
γῆς, ἐπεὶ οὐ κατέστη δυνατόν ἄχρι τοῦ παρόντος
χρόνου, εὐδοκῆσαι τοὺς μακρὰν τοῦ Χριστοῦ ἄρχοντας
τῶν ἐθνῶν καὶ θεραπεῦσαι αὐτήν.

Τῆς ὄντως εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ ἐλθούσης ἐν τῷ
γεννηθέντι ἐπὶ γῆς Σωτῆρι καὶ Θεῷ, τῆς τε ἐλευθε-
ρίας, ἐν ᾗ ἠλευθερώθημεν, ἀνατειλάσης, ἐτι δὲ καὶ τῆς
προσδοκίας δι' «ἐλευθερίαν» καὶ αὐτῆς ταύτης «τῆς
κτίσεως ἀπὸ τῆς δουλείας καὶ τῆς φθορᾶς βεβαιω-
θείσης, λαοὶ τε καὶ ὁμάδες ἀνθρώπων, ἄχρι τοῦ νῦν,
ἐγγχωμοί, ἐτι δὲ καὶ λευκοί, βιοῦσι στενάζοντες ἐν
πικρᾷ δουλείᾳ, δεινῇ τε αἰχμαλωσίᾳ καὶ βαρέσι διω-
γμοῖς, ἐν χρόνοις πολιτισμοῦ εὐφημουμένου ὡς ἰδι-
ζοντος τῷ εἰκοστῷ αἰῶνι.

Πλὴν, εἰ τοῖς θεοῖς καὶ οὐρανίοις ἀγγέλμασι ἡστό-
χησαν οἱ τε πολλοὶ καὶ οἱ ἄρχοντες, ἡ εἰρήνη τοῦ
«κενώσαντος ἑαυτὸν» Λόγου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, βασι-
λεύει ἐπὶ γῆς ἐν ταῖς καρδίαις, οὐκ ὀλίγων πιστῶν τῷ
Γεννηθέντι, καὶ ἐπιποθούντων καὶ ἐργαζομένων, ἐν
ἐπιγνώσει, τὴν σωτηρίαν ἑαυτῶν.

Οὕτως ἡ «εἰρήνη» αὕτη, «ἡ ὑπερέχουσα πάντα
νοῦν», βασιλευσάτω σταθερῶς ἐν ταῖς καρδίαις ἀμφο-
τέρων, ἵνα δι' ὑμῶν καὶ ἡμῶν καὶ τῶν ὑμῖν τε καὶ
ἡμῖν ἐμπειστευμένων ποιμνίων ἀποδεικνύται «πιστὸς
ὁ λόγος» ὁ ὑπὸ τῶν «ἀγγέλων λαληθείς» καὶ δοξά-
ζεται τὸ «τοῦ ἐν Οὐρανοῖς» πάντων ἀνθρώπων
«Πατρός, Ὁνομα».

Ἀντευχόμενος τῇ ὑμετέρᾳ Χάριτι πᾶσαν δύναμιν
καὶ ὕψος διὰ τὴν πλήρηn ἐπιτέλεσιν ἐν τοῖς δυσκόλοις
καιροῖς τῆς σήμερον, τῆς ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου
χρηζούσης ἐργασίας,

Διατελῶ ἀδελφικῶς
† Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως.

Ο
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Πρὸς

Τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα
τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Χαρᾶς μεγάλης πρόδεξεν καὶ ἀγαλλιάσεως πνευματικῆς χορηγὸς εἶναι ἡ σημερινὴ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἁγία μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία εορτάζει τὴν κατὰ σάρκα Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκατομύρια εὐσεβῶν χριστιανῶν, ἀνὰ σύμπαντα τὸν κόσμον, ψάλλουσι σήμερον τὸν οὐράνιον ὕμνον «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Καρδιαὶ χριστιανικαὶ πάλλονται σήμερον ἀπὸ παλμοὺς ἱερᾶς συγκινήσεως, διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ αὐτοῦ, ἀπεκορυφώθη καὶ ἐκκυριάρχησε πάσης τῆς κτίσεως. Ὅθεν, τὰ χεῖλη τῶν πιστῶν ψάλλουσι τὸν ὕμνον τῆς ἀγάπης ταύτης τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς τὸ δημιούργημα καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων αἰσθάνονται περισσότερον σήμερον τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀντρωτοῦ πλησίον αὐτῶν, καὶ ἀντιλαμβάνονται πληρέστερον τὴν θείαν πρόσκλησιν «δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς».

Ὅσον παρέρχονται τὰ ἔτη ἀπὸ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τόσον καὶ οἱ ἄνθρωποι ζωηρότερον αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην προσεγγίσεως πρὸς τὸν δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν γενόμενον ἄνθρωπον, πρὸς τὸν Θεάνθρωπον Κύριον.

Ἄν τινες ἄνθρωποι ἐζήτησαν ἱκανοποίησιν τῶν πόθων αὐτῶν, ἢ λύσιν τῶν ἀποριῶν καὶ τῶν προβλημάτων τοῦ βίου, ἢ ἀνακούφισιν εἰς τὰς πικρίας καὶ τὰς ταλαιπωρίας τῆς ζωῆς, παραβλέψαντες τοῦ Ἀντρωτοῦ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἔλευσιν καὶ τὴν σωτήριον αὐτοῦ διδασχὴν, οἰκτρὰ κατήτησαν οὗτοι τῆς ζωῆς νανάγια, καὶ πρὸς τὸν νόμον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἡσέβησαν, καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην δὲν ἐγενήθησαν καὶ μάταιος ὁ βίος αὐτῶν καὶ τὸ τέλος αὐτῶν ἄξιον θρήνων κατέστη.

Τὸ ἄστρον τῆς Βηθλεὲμ, φωτεινὸν μετέωρον πραγματικότητος καὶ συμβολισμοῦ, πάλιν σήμερον φωταγωγεῖ τὸ σκότος τῶν ἀνησυχιῶν τοῦ κόσμου

σύμπαντος καὶ λάμπει πάλιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ζοφεροῦ τῆς ἀνθρωπότητος περιβάλλοντος. Ἡ προσκύνησις τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἐξ Ἀνατολῶν μάγων πάλιν, διὰ τῆς μεγάλης ταύτης ἑορτῆς, μυρίων διδαγμάτων γίνεταί ἀφορμὴ ἀνὰ σύμπασαν τὴν γῆν.

Μόνον καὶ μοναδικῶς ὁ ἐνανθρωπήσας Χριστὸς εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ φωτὸς τῆς μόνης ἀληθείας, καὶ μόνον τοῦ θείου Βρέφους τῆς Βηθλεὲμ ἡ διδασχὴ εἶναι ὁ ἀνεξάντλητος θησαυρὸς πάσης τοῦ ἀνθρώπου εὐτυχίας καὶ χαρᾶς καὶ ἐπὶ γῆς εὐημερίας. Μόνον ἡ καθοσίωσις τῆς ζωῆς ἡμῶν εἰς τὸ θέλημα τοῦ ἐνσαρκωθέντος Θεοῦ παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐπίγειον καὶ οὐράνιον ἄφθαρτον μεγαλεῖον.

Διὰ τοῦτο, τέκνα ἡμῶν ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, ἀντλήσατε σήμερον, ἐκ τοῦ μεγάλου γεγονότος τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, φῶς πνευματικόν, καὶ χαρὰν καὶ διδάγματα καὶ θάρρος καὶ ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς πάντας. Δοξολογήσατε ἀπὸ τὰ μύχια τῆς ψυχῆς τὸν διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ πρὸς λύτρωσιν ἡμῶν ἐλθόντα Κύριον, καὶ ὡς οἱ ποιμένες προσφέρατε τῆς πίστεως ἡμῶν τὸν ἀδιάφθορον θησαυρόν, ὡς δὲ οἱ μάγοι προσκομίσατε τὸν πνευματικὸν χρυσὸν τῶν φιλοπτώχων ἔργων, τὸν λίβανον τῆς ὀρθοδόξου λατρείας καὶ τὴν σμύρναν πάσης χριστιανικῆς ἀρετῆς.

Αἰσθανθῆτε, σήμερον, περισσότερον πάσης ἄλλης ἐποχῆς, ἐγγὺς ἡμῶν τὸν Θεόν, κλίνοντα οὐρανούς καὶ συγκатаβαίνοντα χάριν ἡμῶν, ἵνα ἡμεῖς ὁμοιωθῶμεν πρὸς τὸν Θεὸν κατὰ χάριν. Ἀναλογισθῆτε τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ Πατρός, ἀποστελλόντος εἰς τὸν κόσμον τὸν Μονογενῆ αὐτοῦ Υἱόν, καὶ δίδοντος αὐτὸν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' Αὐτοῦ.

Πᾶσαν τοῦ βίου πικρίαν καὶ πᾶσαν ἀγωνίαν καὶ πάντα κάματον τῆς ζωῆς συγκρίνατε πρὸς τὴν ἄμετρον φιланθρωπίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀναλάβετε δυνάμεις ἀκατανίκητους πρὸς κατατρόπωσιν τῶν θλίψεων, τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν δοκιμασιῶν, διὰ τῶν ὁποίων διέρχεται ὁ πορευόμενος τὴν κοιλιάδα ταύτην τοῦ κλανθμῶνος.

Ἀναμνησθῆτε, οὐχ ἥττον, κατὰ τὴν πανίερον ταύτην ἑορτὴν τῶν αἱμάτων, τῶν θυσιῶν, καὶ τῶν δακρύων τῶν ὑπὲρ τῆς ἐαυτῶν ἐλευθερίας ἀγωνιζομέ-

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΝ ΜΗΝΥΜΑ

τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐπὶ τῇ Α' τοῦ Νέου Ἔτους

«Ὁ καιρὸς καὶ χρόνος τῇ ἰδίᾳ Ἐξουσίᾳ θέμενος «Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν, ἠδδόκησεν, ὅπως εὐρεθῶμεν εἰς τὸ εὐχάριστον σημεῖον τῆς προπομπῆς τοῦ μόλις παρελθόντος ἔτους καὶ τοῦ χαιρετισμοῦ τοῦ ἤδη ἀνατείλαντος νέου ἐνιαυτοῦ.

Ὁ Προνοητὴς τῶν πάντων Θεὸς ἡξίωσεν ἡμᾶς, ὅπως εὐρεθῶμεν ζῶντες κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῇ ἁρμονίᾳ τῆς ὀντότητος ἡμῶν ἐν ψυχῇ καὶ σώματι νὰ δυναθῶμεν νὰ ἀναπολήσωμεν τὸν μόλις ἐκπνεύσαντα ἐνιαυτὸν καὶ νὰ ἀτενίσωμεν τὸν ἀρξάμενον νέον τοιοῦτον.

Οὕτως οἱ ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ ζῶντες καὶ ἐνεργοῦντες πεπερασμένοι ἄνθρωποι δυνάμεθα νὰ ποιήσωμεν ἀπολογία, ἕκαστος καθ' ἑαυτόν, διὰ τὰ συμβάντα εἰς ἡμᾶς, διὰ τὰ ἐπιτελεσθέντα, διὰ τὰ τυχόν παραλειφθέντα κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος, ὥς ἐπίσης καὶ νὰ ὁραματισθῶμεν ἐν πίστει καὶ ἐλπίδι τὰ γενησόμενα, τὰ ποθητά, τὰ συντελεσθησόμενα κατὰ τὴν ὀρεξαμένην τροχίαν τοῦ νέου ἔτους.

Ἀπολογισμὸς ζωῆς τιμίας καὶ πλουσίας εἰς ἐπιτεύξεις, εἰς ἐπιτυχίας, εἰς πρόοδον, ὥς ἐπίσης καὶ εἰς ἔργα ἀγαθὰ, ἔργα ἀγάπης, ἔργα ἀλληλεγγύης, ἀκόμη δὲ ἀπολογισμὸς ἐκάστου εἰς καταρτισμὸν ψυχικόν, εἰς πρόοδον πνευματικὴν καὶ εἰς τελειοποίησιν ἐσωτερικὴν, σημαίνουν νίκην, γαλήνην, εὐλογίαν Θεοῦ καὶ ἐχέγγυα διὰ τὴν ἐπανάληψιν καὶ αὔξησιν, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, παντός ἀγαθοῦ χρησίμου καὶ βοηθητικοῦ τῆς τελικῆς ἐπιτυχίας τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις εἶναι ἡ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ σωτηρία καὶ ἐν Θεῷ τελείωσις αὐτοῦ. Πτωχὸς ἀπολογισμὸς τῆς ζωῆς τοῦ συντελεσθέντος ἔτους, πρέπει νὰ διε-

γείρη τὴν ἐργήγορσιν καὶ τὴν προσπάθειαν διὰ τὸ ἀρξάμενον παρόν. Κακὸς ἀπολογισμὸς αὐτοῦ πρέπει νὰ ἐμβάλῃ κάθε συνετὸν ἄνθρωπον εἰς ἀνησυχίαν καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς ἀναδιοργάνωσιν πρεπόντως ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς του.

Ἡμεῖς ὡς Προκαθήμενος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, στιγμήν καθ' ἣν ὑποφώσκει ὁ νέος ἐνιαυτός, εὐχόμεθα ἐγκαρδίως ὅπως ὁ ἀπολογισμὸς διὰ τὸ εἰς τὸ παρελθὸν πλέον προστεθὲν ἔτος ὑπάρξῃ ἀφετηρία νέων ἀποφάσεων, νέων ἐξορμήσεων, νέων ἐπιτυχιῶν, διὰ τοὺς τῆς ἡμετέρας θεοφρονήτου Ἐκκλησίας πιστούς. Εἰς τὸν πιστότατον τῷ Κυρίῳ Βασιλεῖ ἡμῶν καὶ εἰς πᾶσαν τὴν Βασιλικὴν Οἰκογένειαν εὐχόμεθα εὐδόωσιν, πᾶσι τοῖς ὑπὸ τοῦ Κυρίου «λαλουμένοις ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν ἀγαθοῖς ὑπὲρ τοῦ λαοῦ». Εἰς τὸν Ἱερὸν κλῆρον εὐχόμεθα στηριγμὸν ὑπὸ Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ πίστει καὶ πλουσίαν καρποφορίαν ἐν τῷ καλλιεργουμένῳ Κυριακῷ ἀμπελῶνι. Εἰς τοὺς ἔρχοντας τοῦ Ἔθνους ἡμῶν εὐχόμεθα τὸν ἀπὸ Κυρίου στηριγμὸν διὰ πάντα τὰ ὠφέλιμα τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐπιτελούμενα.

Εἰς τοὺς «πικρᾷ δουλείᾳ» στενάζοντας ὁμοεθνεῖς καὶ ὁμοπίστους, ὑπερβαλλόντως δὲ εἰς τὸν «δεινῇ αἰχμαλωσίᾳ» καταπιγόμενον ἡρωϊκὸν Κυπριακὸν λαόν, εὐχόμεθα ὁλοφύχως ταχεῖαν λύτρωσιν ἐκ τῶν δεινῶν καὶ ἀνατολὴν τῆς θεόθεν τοῖς ἀνθρώποις δωρημένης ἐλευθερίας. Εἰς πάντας τέλους εὐχόμεθα ἠύλογημένον ἀπὸ Κυρίου τὸν «στέφανον τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος Αὐτοῦ».

νων ἀδελφῶν ἡμῶν Κυπρίων. Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου μάχονται οἱ ἡρωϊκοὶ οὗτοι ἀδελφοί, ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἐκείνης, τὴν ὁποίαν οἱ Ἄγγελοι ὕμνησαν κατὰ τὴν νύκτα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἐὰν δὲ αὕτη ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ δὲν βασιλεύσῃ ἐπὶ τῆς γῆς, διασκορπισμὸς λαῶν καὶ μάχαι καὶ πόλεμοι καὶ καταστροφαὶ θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ὁ ἀπολογισμὸς τῆς ζωῆς τῶν λαῶν. Παρὰ πάντα τὰ ἐμπόδια, παρὰ πάσας τὰς ἀντιξοότητες, θὰ ὑπερισχύσῃ ἀναποφεύκτως ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ νίκη τῶν ταλαιπω-

ρουμένων ἀδελφῶν Κυπρίων θὰ λάμψῃ ὡς τὸ ἄστρον τῆς Βηθλεέμ.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις, τοῦ ἐνσαρκωθέντος Χριστοῦ τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν χάριν ἐπὶ πάντας ὑμᾶς ἐπικαλούμεθα, καὶ τὰ βέλτιστα ἐνὶ ἐκάστῳ καὶ πᾶσιν ὁμοῦ ἐπευχόμεθα.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν

τῇ 25ῃ Δεκεμβρίου 1958.

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος

Πάντων ὑμῶν εὐχέτης πρὸς Κύριον

ΠΕΡΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ (†)

Β'.

2. Μυστηριακή βάσις τῆς 'Ιερωσύνης.

'Αλλ' ἰσχυρίσθησαν, ὡς γνωστόν, οἱ Διαμαρτυρόμενοι ὅτι οἱ 'Απόστολοι εἶχον καὶ μετέδιδον τὴν 'Ιερωσύνην ἄνευ μυστηρίου, ἡ δὲ τῶν χειρῶν ἐπίθεσις, κατ' αὐτούς, ἦτο ἀπλή τις τελετὴ διορισμοῦ εἰς τι ἐκκλησιαστικὸν ὑποῦργημα. Καὶ ὅτι μὲν ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν δὲν ἦτο τελετὴ, ἀλλὰ χειροτονία, ἐν τῇ ἐννοίᾳ ἐπικλήσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ μεταδόσεως τῆς χάριτος αὐτοῦ, διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς 'Ιερωσύνης, ὑπεδείχθη ἤδη, διὰ τῶν μέχρι τούδε εἰρημένων. "Ὅμως οἱ Διαμαρτυρόμενοι, ἀρνούμενοι τὴν 'Ιερωσύνην ὡς μυστήριον, ἀρρήκτως συνδεδεμένον μετὰ τῆς ποιμαντικῆς διακονίας, παραδέχονται τὴν λεγομένην καθολικὴν ἢ πνευματικὴν 'Ιερωσύνην. Πρὸς τοῦτο παρατρέχοντες τὸ ὅτι ἐν τῇ Π. Διαθήκῃ, ἐν ᾗ βεβαίως ὑπῆρχεν αὐθόπαρκτος ἱεραρχία, ὁ Μωϋσῆς ἐκάλεσε τοὺς 'Ισραηλίτας «γένος ἐκλεκτόν, βασιλείον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον» ('Εξοδ. 19,6) ὑποδεικνύουσι χωρία τινὰ τῆς Κ. Διαθήκης, ἐν ᾗ ἀδιαφόρως καὶ ἀδιαιρέτως πάντες οἱ πιστοὶ καλοῦνται ἱερεῖς καὶ βασιλεῖς, ἅγιοι, ἀπαρνησάμενοι τὸν κόσμον καὶ ἀφιερῶσαντες ἑαυτοὺς τῷ Θεῷ.

'Η μετὰ προσοχῆς καὶ ἄνευ προκαταλήψεως μελέτη τῶν χωρίων τούτων δύναται ν' ἀποδείξῃ ὡς ἀναντίρρητον τὴν διδασκαλίαν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, καθ' ἣν εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς καθόλου μεταδίδονται ἡ αὐτὴ θεία χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καθαίρουσα μὲν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἀναγεννῶσα δὲ διὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ, καθιστῶσα, τέλος, πάντας τοὺς προσερχομένους εἰς τὸν Θεόν, διὰ τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ, μέταχους τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αὐτοῦ ἔργου, ὡς κλητοὺς ἁγίους (Ρωμ. 1,7 Α'. Κορ. 1,2) καὶ ἱερεῖς, ὀφείλοντας νὰ προσφέρωσιν ἑαυτοὺς θυσίαν ζῶσαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ (Ρωμ. 12,1) καὶ συνενοῦσα πάντας ἐν τῷ ἐνὶ αὐτοῦ σώματι, ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ, ὡς κλάδους ἁγίους ρίζης ἁγίας (Ρωμ. 11,16), ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ παραστῆσαι ἑαυτοὺς τῷ Θεῷ ὡς ἐκ νεκρῶν ζῶντας, καὶ τὰ μέλη αὐτῶν ὅπλα δικαιοσύνης (Ρωμ. 6,13), ὡς βασιλείον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸν περιούσιον τοῦ Κυρίου, ἐξαγγέλλοντα τὰς ἀρετὰς τοῦ ἐκ σκότους αὐτὸν καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστὸν φῶς Α'. Πέτρ. 2,9,10). 'Εν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ τῆς Πνευματικῆς 'Ιερωσύνης πᾶς πιστὸς μετέχει αὐτῆς (Π. 78, 784), ἀπαρνούμενος τὸν κόσμον, ἀποθνήσκων διὰ τὴν ἁμαρτίαν καὶ παριστῶν τὸ σῶμα αὐτοῦ θυσίαν ζῶσαν εὐάρεστον τῷ Θεῷ, λογικὴν λατρείαν προσφέρων ἑαυτόν, μὴ συσχηματιζόμενος τῷ αἵῳ τούτῳ ἀλλὰ μεταμορφούμενος τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοῦς αὐτοῦ εἰς τὸ δοκιμάζειν τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον (Ρωμ. 12,1). Ταῦτα πάντα κατορθοῦνται διὰ τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἥτις ἡ αὐτὴ παρέχεται εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς, καί, κατ' ἀκολουθίαν, ἡ πνευματικὴ 'Ιερωσύνη εἶνε προσω-

πική, περιοριζομένη ἐν τῷ ἰδίῳ ἐνὸς ἐκάστου τῶν πιστῶν ναῷ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, εἶναι ὁ ἀναγκαῖος ὁρος πρὸς τὴν μετὰ τὴν ἀναγέννησιν περαιτέρω ἡθικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τελειότητα, πρὸς τὸ εἶναι αὐτὸν ἅγιον καὶ ἁμωμον ('Εφес. 1,4). 'Η ἐπίτευξις τῆς ἁγιότητος ταύτης ἐπιτελεῖται τῇ συνεργασίᾳ τῆς θείας χάριτος, διὰ τῆς προσωπικῆς ἡθικῆς ἐνεργείας ἐνὸς ἐκάστου τῶν πιστῶν, τὴν δὲ δύναμιν πρὸς τὴν τοιαύτην ἐνεργεῖαν παρέχει ἡ πνευματικὴ 'Ιερωσύνη.

Πρὸς μετάδοσιν ὅμως αὐτῆς καὶ ἄμεσον δημιουργικὴν ἐνεργεῖαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἁμαρτωλῷ ἀνθρώπῳ ἀπαιτεῖται, κατὰ τὸν Γρηγόριον Θεολόγον, «τὸ χρῆσμα τῆς 'Ιερωσύνης καὶ τελειώσεως» (Π. 35,733), τὸ ἰδιαιτερον τῆς 'Ιερωσύνης μυστήριον, δι' οὗ ὀρίσμενα τῆς ἐκκλησίας μέλη λαμβάνουσι τὴν χάριν καὶ τὸ δικαίωμα τῆς μεταδόσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος· διότι τὸ μυστήριον τελεῖται μόνον διὰ μυστηρίου. 'Ανευ τοῦ μυστηρίου τούτου τῆς 'Ιερωσύνης αὕτη ὡς ποιμαντικὴ διακονία δὲν δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν δι' ὃν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἰδρύθη σκοπὸν, ἥτοι τὴν ἀναγέννησιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ἡθικὴν αὐτῶν τελείωσιν, «δι' αὐτῆς γάρ, λέγουσιν οἱ Πατέρες τῆς 'Εκκλησίας, καὶ ἀναγεννώμεθα καὶ τῶν θείων μετέχομεν μυστηρίων, ὧν ἄνευ τῶν οὐρανίων οὐχ οἶόν τε μετασχεῖν γερῶν, κατὰ τοὺς ἀψευδεῖς τῆς ἀληθείας χρησμούς» (Π. 78,493,62,456). Διότι ἀληθῶς, ὡς παρετήρησεν ὁ ἅγιος 'Ισίδωρος Πηλουσιώτης, «τοσοῦτων ὄντων δυσχερεῶν καὶ κινδύνων, τίς μὴ τῷ Θεῷ πνεύματι τὴν ψυχὴν φωτισθεὶς ἐπαρκέσαι δυνήσεται»; (Π. 78, 1228). Οὐδεὶς, δηλονότι, τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ αὐτῇ πρὸς τοὺς λοιποὺς διατελὼν οἰκτρᾷ ἡθικῇ καταστάσει, δύναται ν' ἀναλάβῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν τοιαύτην τῆς ποιμαντικῆς διακονίας ἀποστολὴν καὶ νὰ ἔχῃ πεποίθησιν περὶ τῆς ἐπιτεύξεως αὐτῆς, διότι «μὴ τοι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλὴν ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα;» (Ματθ. 7,16). 'Αλλως ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ὅταν τις ἀναλαμβάνῃ τὴν τοιαύτην διακονίαν διὰ τῆς θείας χάριτος ἐξ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ἔχων πεποίθησιν ὅτι αἱ μὲν προσωπικαὶ αὐτοῦ ἐλλείψεις ἀποβλέπουσιν εἰς αὐτὸν προσωπικῶς, ὅτι δὲ αὐταὶ οὐδαμῶς δύνανται νὰ κωλύσωσιν τὴν μετάδοσιν τῆς θείας χάριτος καὶ τὴν ἀναγέννησιν τῶν ἀνθρώπων. 'Ο 'Απ. Παῦλος ἔλεγε περὶ ἑαυτοῦ «χάριτι δὲ Θεοῦ εἰμι ὃ εἰμι» (Α'. Κορινθ. 25,6) ὅπερ πολλῶ μᾶλλον δύναται νὰ εἴπῃ πᾶς συνήθης ἄνθρωπος, ἀναδεχόμενος τὴν θείαν τῆς 'Ιερωσύνης διακονίαν μετὰ τῆς ἀκραδάντου πεποιθήσεως, ὅτι ἡ οὐσία αὐτῆς, δι' ἧς ἐπιτελεῖται τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀναγέννησις, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ θείας τοῦ μυστηρίου τῆς 'Ιερωσύνης χάριτος, ἔργον δὲ προσωπικὸν αὐτοῦ εἶναι τῶν ἀνθρώπων ἡ χειραγωγήσις πρὸς ἡθικὴν τελείωσιν. Πρὸς τοιαύτην χειραγωγήσιν ἀπαιτεῖται, ἵνα ἔχῃ τὴν προσήκουσαν ἐπιτηδεϊότητα καὶ ἱκανότητα, ἵνα μὴ ἀποβῇ παθητικὸν ὄργανον καὶ

κύμβαλον ἀλαλάζον, ἀλλὰ τέλειος, καὶ ἀληθὴς ἱερεὺς καὶ ποιμὴν, δυνάμενος οὐ μόνον ν' ἀναγεννήσῃ καὶ ἀγίασῃ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἀλλὰ καὶ ἠθικῶς ἐπ' αὐτῶν νὰ ἐπιδράσῃ.

Οἱ ἀρνούμενοι τὴν μυστηριακὴν βάσιν τῆς Ἱερωσύνης ἀπέληξαν εἰς τὴν γνώμην, ὅτι εἶναι ἀδύνατος τῶν ἀνθρώπων ἡ τελείωσις καὶ ματαία πᾶσα πρὸς μεταβολὴν τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν ἐνέργεια, ἄλλαις λέξεσιν ἀδύνατος ἡ ἀναγέννησις. Τοιαύτη ὅμως γνώμη ἀντιβαίνει πρὸς αὐτὴν τὴν οὐσίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, οὗτινος θεμελιώδης ἀρχὴ εἶναι ἡ ἀναγέννησις· διότι ἄνευ αὐτῆς ἀδύνατος ὅλως εἶναι τῶν ἀνθρώπων ἡ σωτηρία καὶ ἡ ἐπίτευξις τοῦ σκοποῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ. «Εἰ τις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις» (Β'. Κορ. 5,17). Οὗτος εἶνε ὁ σκοπὸς τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ δὲ Ἱερωσύνη ἐπιδιώκει τὸ ἀποθέσθαι τοὺς εἰς Χριστὸν προσερχομένους ἀνθρώπους τὸν παλαιὸν ἀνθρώπον, ἀνανεοῦσθαι τῷ πνεύματι τοῦ νοῦς αὐτῶν καὶ ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἀνθρώπον, τὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι ἀληθείας (Ἐφεσ. 4,22,23). Τὴν τοιαύτην τῶν ἀνθρώπων ἀνακαινίσιν δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ μόνῃ ἡ ἐκκλησία διὰ τῶν ἰδίων πρὸς τοῦτο ἐχόντων διακονίαν λειτουργῶν αὐτῆς ἱερέων καὶ ποιμένων, οἵτινες δυνάμει τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης κέκτῃνται τὰ μέσα τῆς θείας χάριτος καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς πρὸς κατόρθωσιν τοιοῦτου ὑψίστου ἔργου. «Οὗτοι γὰρ ἡμῖν εἰσιν, λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, οὗτοι οἱ τὰς μυστικὰς πιστευθέντες ὠδῖνας καὶ τὸν διὰ τοῦ βαπτίσματος ἐπιτραπέντες τόκον. Διὰ τούτων ἐνδύομεθα τὸν Χριστὸν καὶ συνθαπτόμεθα τῷ Ὑῖῳ τοῦ Θεοῦ, μέλη γινόμεθα τῆς μακαρίας ἐκείνης κεφαλῆς» (Π. 48,643). Ταῦτα ἀδύνατον νὰ ἐπιτελέσωσιν ἄνθρωποι μὴ ἔχοντες τὴν ἐκ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης θείαν δύναμιν. Πρὸς ἀμφιβάλλοντα περὶ τοιοῦτου μυστηρίου λέγει ὁ αὐτὸς Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας «Οὐκ οἶδας τί ἐστὶν ἱερεὺς; Ἀγγελος Κυρίου ἐστὶ. Μὴ γὰρ τὰ ἑαυτοῦ λέγει; Εἰ καταφρονεῖς αὐτοῦ, οὐκ αὐτοῦ καταφρονεῖς, ἀλλὰ τοῦ χειροτονήσαντος αὐτὸν Θεοῦ. Καὶ πόθεν δῆλον, ὅτι ὁ Θεὸς ἐχειροτόνησεν αὐτὸν φησιν; Οὐκοῦν εἰμὴ ταύτην ἔχεις τὴν ὑπόληψιν, ἡ ἐλπίς σου κεκένωται. Εἰ γὰρ μηδὲν ἐνεργεῖ ὁ Θεὸς δι' αὐτοῦ, οὔτε λουτρὸν ἔχεις, οὔτε μυστηρίων μετέχεις, οὔτε εὐλογιῶν ἀπολαύεις, οὐκ ἄρα χριστιανὸς εἶ» (Π. 62,610). Καὶ λίαν εὐλόγως· διότι ἐν τῇ ἱερατικῇ καὶ ποιμαντικῇ διακονίᾳ δὲν πρόκειται περὶ συνήθους ἠθικῆς ἢ παιδαγωγικῆς δράσεως, ἀλλὰ περὶ ριζικῆς καὶ πραγματικῆς ἀναπλάσεως, ἐπιτελουμένης ὑπὸ τοῦ ἱερέως οὐχὶ ἰδίᾳ δυνάμει ἢ εὐσεβείᾳ (Πράξ. 3,12), ἀλλὰ τῇ θείᾳ ἐν αὐτῷ ἐνοικίῳσιν χάριτι καὶ ἐξουσίᾳ, ἣν ὁ Σωτὴρ παρέσχε τοῖς Ἀποστόλοις καὶ τοῖς διάδοχοις αὐτῶν ἱερεῦσι. «Πᾶσαν τὴν κρίσιν λέγει ὁ αὐτὸς διδάσκαλος τῆς ἐκκλησίας, ἔδωκεν ὁ Πατὴρ τῷ Ὑῖῳ, ὅρῳ δὲ πᾶσαν αὐτὴν τούτους (τοὺς ἱερεῖς) ἐγγχειρισθέντας ὑπὸ τοῦ Ὑῖου. Ὡς περὶ γὰρ εἰς οὐρανὸν ἦδη μετατεθέντες καὶ τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν ὑπερβάντες καὶ τῶν ἡμετέρων ἀπαλλαγέντες παθῶν, οὕτως εἰς ταύτην ἤχθησαν τὴν ἀρχὴν» (Π. 48,643). Συνωδὴ τῇ ἐξουσίᾳ ἣν παρέχει αὐτοῖς ὁ Κύριος πρὸς

οἰκοδομὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ, τῆς ἐκκλησίας, (Β. Κορ. 13,10-18) τολμῶσιν οἱ ἱερεῖς ν' ἀναλάβωσι τὴν μεγάλην αὐτῶν ἀποστολήν: «Πῶς δὲ κηρύξωσιν, ἐὰν μὴ ἀποσταλῶσι; μὴ πάντες Ἀπόστολοι, μὴ πάντες Προφῆται, μὴ πάντες Διδάσκαλοι;» (Ρωμ. 10,15. Α'. Κορ. 12,29).

Εἶναι λοιπὸν ἡ Ἱερωσύνη, ὡς ποιμαντικὴ διακονία, κατ' ἐξοχὴν ἐκκλησιαστικὴ διακονία, παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀμέσως, διὰ μυστηρίου, προσερχομένη καὶ διδομένη εἰς τοὺς καλουμένους ὑπ' αὐτοῦ, διότι, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, «οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλ' ὁ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ» (Ἐφεσ. 4,4,5). Εἶναι δὲ ἀναγκαία ἡ διακονία αὕτη, ἐπειδὴ κατὰ λόγους τοῦ Κυρίου ἡ πνευματικὴ ἀναγέννησις καὶ ἡ ἠθικὴ τῶν ἀνθρώπων τελείωσις δύναται νὰ ἐπιτελεσθῶσι μόνον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, «ὁ μόνον ἐν ἐμοὶ οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν. Ἐὰν μὴ τις μείνῃ ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα καὶ ἐξηράνθη, καὶ συνάγουσιν αὐτὰ καὶ εἰς πῦρ βάλλεται καὶ καίεται» (Ἰωαν. 15, 5,6). Ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ Σωτῆρος καταφαίνεται τοῦτο μὲν ὅτι ἡ Ἱερωσύνη εἶνε ἀναγκαία, τοῦτο δὲ ὅτι τὸ ἔργον αὐτῆς ἐνεργεῖται μόνον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, διότι μόνον οἱ ἱερεῖς δύνανται νὰ προσάγωσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἄμεσον σύνδεσμον πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, «ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβάζομενον διὰ πάσης ἀφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, κατ' ἐνέργειαν, ἐν μέτρῳ ἑνὸς ἐκάστου μέρους, τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομὴν ἑαυτοῦ ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφεσ. 4,16). Κατὰ ταῦτα ἡ Ἱερωσύνη ἔχει μυστηριακὴν βάσιν, διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου ἱερέων βλέπομεν χοροὺς, διδασκάλων ἔχομεν τάγματα... εἰ μὴ πνεῦμα ἦν ἅγιον, ποιμένες καὶ διδασκαλοὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ οὐκ ἂν ἦσαν» (Π. 48,643) λέγει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Κατὰ τινὰ δ' ἐννοίαν πρὸς τοὺς ἀρνούμενους τὴν θεοσύστατον διὰ μυστηρίου βάσιν τῆς Ἱερωσύνης δυνάμεθα μετ' αὐτοῦ νὰ εἰπώμεν «Ἀπαγε τῆς μανίας, μανία γὰρ περιφανὴς ὑπερορᾷ τῆς τοσαύτης ἀρχῆς, ἥς ἄνευ οὔτε σωτηρία ἐστὶν ἡμῖν, οὔτε τῶν ἐπιτηγμένων ἐστὶ τυχεῖν ἀγαθῶν.... Ταῦτα δι' ἐτέρου μὲν οὐδενός, μόνον δὲ διὰ τῶν ἁγίων ἐκείνων ἐπιτελεῖται χειρῶν, τῶν τοῦ ἱερέως λέγω» (Π. 50, 458, 464).

Ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας
καὶ ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν τὸ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1959

(Συνταχθὲν ὑπὸ Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς)

Περιέχει: Πλὴν τῆς συνήθους ἡμερολογιακῆς ὕλης, τὴν τυπικὴν διάταξιν τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ ἀκριβῆ ἐκθεσιν τῆς διοργανώσεως καὶ τῆς δραστηριότητος τῶν τε Πρεσβυτερῶν Πατριαρχείων καὶ τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, εἰδικώτερον δὲ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Σελίδες 320+α'-ι')

Τιμᾶται δρχ. 20.

Εἰς ὁμαδικὰς παραγγελίας παρέχεται ἔκπτωσης 10%

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΤΑΙΣ ΦΥΛΑΚΑΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΙΚΟΙΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΣΙ *

Δὲν ἀναφέρω ταῦτα, δι' ἐντυπωσιακοὺς λόγους, ὁ Θεὸς φυλάξει, οὔτε διὰ τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ διὰ τὸν συντονισμόν καὶ συνέχισιν τῆς ἱστορίας, δεδομένου ὅτι διὰ τὴν δημιουργίαν καὶ συστηματοποίησιν τῆς ἐργασίας ταύτης, μόνον οἱ κοπιήσαντες εἶναι εἰς θέσιν, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, νὰ αἰσθανθοῦν καὶ νὰ ἐπιμεληθῶν, μὴ ἀρκούμενοι εἰς μίαν μόνον εὐχὴν, ὥστε νὰ συνεχισθῶν, τιθεμένου ἐν ἐνεργείᾳ τοῦ μηχανισμοῦ, εἰς ὃν οἱ 'Ιεροκλήρυκες, μετὰ τοὺς Σεβασμιωτάτους, ἔχουν τὸν πρῶτον λόγον καὶ θέσιν. Δὲν εἶναι μικρὸν τὸ νὰ βλέπῃ τις προσερχομένους πάσης φύσεως κρατουμένους νὰ ἐγγράφωνται εἰς τὸ μαθητολόγιον, νὰ λαμβάνουν τὴν Γραφὴν των ἢ τουλάχιστον τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ τὸ τετράδιον καὶ οἱ ἀγράμματοι νὰ μανθάνουν τὴν ἀλφάβητον ἀπὸ τὴν Καινὴν Διαθήκην μὲ μεγάλα γράμματα καὶ νὰ λαμβάνουν θέσιν μαθητοῦ κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Μαρίας, «ἣ καὶ παρακαθήσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ 'Ιησοῦ, ἤκουε τῶν λόγων Αὐτοῦ». Νὰ βλέπῃ τοὺς, καθ' ὅς ὥρας ἄλλοτε θὰ ἡσχολοῦντο διηγούμενοι τὰ κατορθώματά των πρὸς κοινὸν σκάνδαλον, τώρα κατὰ τὸ σύστημα τῶν σχολείων ἐργασίας, νὰ μελετοῦν κατ' ἰδίαν καὶ κατὰ μικρὰς ομάδας, τὸ ἐκ τῶν προτέρων δοθὲν μάθημα ἢ, ὡς λέγει τις, «κάτω ἀπὸ τὸ θαμπὸ φῶς τοῦ λύχνου, ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἡ ἀμαρτωλὴ γυναῖκα ἀναδιφύσαν τὸ Εὐαγγέλιον», καὶ νὰ ἐξετάζωνται ὑπὸ τοῦ διδάσκοντος κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος. Καὶ νὰ διαπιστοῦται τὸ γεγονὸς τῆς διὰ τῆς συνειδητοποιήσεως τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν ἀνανήψεως καὶ εἰς τὰ πάτρια ἐπιστροφῆς κατὰ μέγα μέρος κρατουμένων, καὶ τῆς εἰς τὰ Μυστήρια τῆς 'Εξομολογήσεως καὶ τῆς θείας Κοινωνίας αὐθορμήτου προσελεύσεως τούτων.

'Η ἐπιτυχία τῆς τοιαύτης μεθόδου ἐπιστοποιήθη δι' ἠθικῶν μεταβολῶν καταπληκτικῶν, ὧν παραδείγματα συγκινητικώτατα, θ' ἀνέφερον, ἐὰν ὁ χῶρος τῆς παρουσίας ἐκθέσεως τὸ ἐπέτρεπε: Καὶ τοῦτο, ὅπως ἐξαρτῇ ἡ δύναμις τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, καὶ τὰ ὁποῖα, καθ' ὅσον κατέχω ὑπὲρ τὰς 1000 γραπτὰς μαρτυρίας ἀναγεννηθέντων κρατουμένων, ἴδουν ἐν καιρῷ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος καὶ τοῦτο πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἀμετανοήτων, πρὸς μόρφωσιν τῆς ὑπὲρ τοῦ κρατουμένου εὐμενοῦς κοινῆς γνώμης, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ γνωρισθῇ ὑπὸ πλείονων τί δύναται νὰ ἐλπίξῃ ἡ Πολιτεία ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἠθικῆς βελτιώσεως καὶ ἀναγεννήσεως τῶν ἐγκληματῶντων, ἐπιτυγχανομένης διὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ ἐνοικίσεως δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν τῆς 'Εκκλησίας ὀργάνων, ἅτινα διακονοῦν ἐν δυνάμει καὶ ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ. 'Η ἐφαρμογὴ τοῦ ἀνωτέρω συστήματος ἀπέδειξε διὰ τῶν μέχρι σήμερον ἀποτελεσμάτων του, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐνίκησε διὰ τῆς χάριτός Του καὶ τῆς Γραφῆς, τῆς

φωτιστικῆς καὶ ἀναγεννητικῆς δυνάμεως τῆς ὁποίας τὴν ἐπίδρασιν ὑπέστησαν οὗτοι ἐν ταῖς κελλίοις των καὶ ἐν ταῖς ὁμίλοις, εἰς οὓς ἐφοίτησαν. 'Εντεῦθεν ἐξηγεῖται καὶ διατὶ ἐγένοντο παρὰ κρατουμένων κατὰ τὸ ἐν λόγῳ ἔτος 675 ἡθικοθρησκευτικαὶ ὁμιλίας καὶ 2013 θρησκευτικὰ μαθήματα.

Θὰ ἡδυνάμην νὰ ἀναφέρω καὶ ἄλλων ἐτῶν στατιστικάς, διότι οἱ ἀριθμοὶ ὁμιλοῦν μὲ ἀκριβείαν, ἂν καὶ δύνανται νὰ ἐξαχθῶσιν αὐταὶ ἐκ τῶν πρὸς τε τὴν Σὴν 'Ιερὰν Σύνοδον καὶ 'Υπουργεῖον Δικαιοσύνης ὑποβληθεισῶν σχετικῶν ἐκθέσεων μου. "Ας θεωρηθῇ ὅμως ἡ τοῦ ἀνωτέρω ἔτους στατιστικὴ ὡς ἐνδεικτικὴ τῆς θείας χάριτι συμβολῆς τῆς 'Εκκλησίας κατὰ τὴν τότε σοβοῦσαν κατάστασιν εἰς τὸ μέγα ἔργον, τὸ ὁποῖον τότε προέβαλε τεράστιον καὶ ὄχι μόνον καθαρῶς θρησκευτικὸν ἀλλὰ καὶ ἐθνικόν, τὸ ὁποῖον μάλιστα, κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς ἐκείνους χρόνους τῶν δραματικῶν γεγονότων καὶ μεγάλων κινδύνων, ἐκάλει τοὺς πάντας, ἕκαστον εἰς τὸ στοιχεῖόν του, ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τοῦ καθήκοντος εἰς κοινὸν ἀγῶνα καὶ διὰ τὴν σὺν Θεῷ ἐθνικὴν νίκην.

'Αλλ' εὐχόμεθα ὅπως μὴ ἐπανιδώμεν τὰ τραγικὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος, μίαν ἐκδήλωσιν τῶν ὁποίων, ἐπίσης τραγικὴν, μᾶς παρουσίασαν καὶ αἱ Φυλακαί. Καὶ ἐὰν εἶναι ζήτημα προσευχῆς, ἥς ἡ δύναμις εἶναι ἀναμφισβητήτως ἰσχυρά, ἐν τούτοις ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὴν στάσιν, ἣν θὰ λάβωμεν ἀπέναντι τῆς ἠθικῆς τάξεως, τὴν ὁποίαν ἔθικεν ὁ Δημιουργός, καὶ ἥς τὴν αὐστηρὰν τήρησιν ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὰ πλάσματα Του. Παρὰ ταῦτα ὅσοι ζῶμεν τὴν παρούσαν ζωὴν καὶ εἴμεθα γνωστοὶ τῆς θλιβερᾶς πραγματικότητος, ἐλεγχομένης ὑπὸ τοῦ ἠθικοῦ νόμου, ἔχομεν λόγους ἵνα μὴ εἴμεθα αἰσιδόξοι διὰ τὸ μέλλον, λαμβανομένου ὑπ' ὅψιν ὅτι τὸ ἠθικὸν κακόν, αἱ ἀδικίαι, τὸ ἐγκλημα, ἡ ἀσέβεια καὶ πρὸ παντὸς αἱ σαρκικαὶ ἀμαρτίαι, καρπὸς προφανῶς ἁλλειψέως πίστεως καὶ ἐπιγνώσεως τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας, ἐπλεόνασαν, ὥστε νὰ ἐπισύρουν δικαίως καὶ κυρώσεις, περὶ ὧν τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Παναγάρχου, ἀλλὰ καὶ Δικαιοκρίτου Θεοῦ, ἀπευθυνομένου πρὸς τοὺς σαρκολάτρας λέγει: «οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ Πνεῦμά μου ἐπ' αὐτοῖς διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας» (Γενεσ. 5,3).

'Αλλὰ μήπως ἡ κύρωσις αὕτη θὰ εἶναι ὁ ἐν ἀπευχόμεθα πάντες, τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, καὶ τοῦ ὁποίου, ἐὰν, ὃ μὴ γένοιτο, οὗτος ἐνσχύψῃ, ὑπαίτιοι, ἄς τὸ ἐννοήσωμεν καλῶς τοῦτο, θὰ εἴμεθα ἡμεῖς, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ὅλοι μας, ἐξ ἀμαρτιῶν μας; 'Ανάγκη λοιπὸν ἀφυπνίσεως τῶν ἀμαρτανόντων, ἀμέσου καὶ ἄνευ ἀναβολῆς μετανοίας τῶν ἐνόχων, ἀνάγκη προλήψεως τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ἀποσοβήσεως τῶν μεγάλων κινδύνων καὶ καταστροφῶν. 'Υπάρχει τρόπος, μέσον, φάρμακον δεδοκιμασμένον καὶ παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένον.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 452 τοῦ προηγούμενου ἔτους.

B'.

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΩΣ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΩΓ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

«Ἐν φυλακῇ ἤμην...» (Ματθ. κε', 36)

Κατὰ τὴν μακρὰν Ἐκκλησιαστικὴν σταδιοδρομίαν μας ἀπεδώσαμεν καὶ ἀποδίδομεν ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὸν παράγοντα τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τῆς ὁποίας τὴν δύναμιν καὶ ἀξίαν παγκοσμίως μαρτυρομένην διὰ μέσου τῶν αἰώνων, καὶ ἡμεῖς διεπιστώσαμεν κατὰ τὴν ἐν ταῖς φυλακαῖς διακονίαν μας, ἐν αἷς, ἀπὸ τοῦ 1934, ἀφ' ἧς ἀνελάβομεν καθήκοντα ἐν τῷ Ἐφηβείῳ Ἀβέρωφ καθιερώσαμεν, ὡς ὥφειλε, κατὰ κανὸνα δι' ὅλας τὰς φυλακάς, ἵνα οἱ εἰσερχόμενοι λαμβάνωσι ὁπωσδήποτε τοῦλάχιστον τὰς Καινὰς τῶν Διαθήκας, αἵτινες καὶ κατὰ χιλιάδας διενεμήθησαν. Καὶ εἶδομεν πολλοὺς ἐκ τούτων προσερχομένους, ἵνα ἐκφράσουν τὸ δίκαιον κατ' ἐμὲ παράπονόν των, διότι δὲν ἠτύχησαν νὰ κατέχουν μίαν Καινὴν πρὸ τῆς φυλακισέως των, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, ὡς ἰσχυρίζοντο, θὰ τοὺς ἡμπόδιζεν ἀπὸ τὸ ἐγκλημα. Καὶ διὰ νὰ ἐννοήσωμεν τὴν σημασίαν τούτου, ἀρκεῖ ἀπὸ τὰ πολλὰ νὰ ἀναφέρω τὰ κάτωθι μόνον γεγονότα:

Ἐφηβος, φονεύσας τὴν ἀδελφὴν του διὰ λόγους τιμῆς, ἀφοῦ οἱ πολλοὶ (δείγμα καὶ τοῦτο τοῦ νοσηροῦ πνεύματος τῆς κοινωνίας), τὸν παρώτρυναν εἰς τὸ ἐγκλημα, πλὴν τῆς μητρὸς του, ἔκλαυσε πικρῶς, εἰλικρινῶς μετανοήσας, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀθώωσιν τῆς μοιχαλίδος γυναικὸς (Ἰαάν. ἡ' 7, 11), μὲ τὴν σκέψιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε, ὅτι ἔπρεπε νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀμαρτήσασαν ἀδελφὴν του, πολὺ περισσότερον αὐτὸς ὁ ἀμαρτωλός, ὁ μὴ ἔχων δικαίωμα ἀφαιρέσεως ζωῆς, καὶ ἀφοῦ ὁ ἀναμάρτητος Ἰησοῦς, ὁ Κύριος ζωῆς καὶ θανάτου, τὴν συνεχώρησεν.

Δὲν λησμονοῦμεν ἐπίσης τὴν σκηνὴν ἐκείνην, καθ' ἣν, κρατούμενος μὲ πενταετὴ φυλάκισιν, μὲ τὴν Καινὴν του ἀνὰ χειρὸς ἀνοικτήν, τὴν ὁποίαν εἶχε μελετήσει ἐν τῇ φυλακῇ, προσῆλθε πρὸς ἐμὲ καὶ ἔχων θέσει τὸν δάκτυλόν του εἰς τὴν σελίδα τοῦ κεφαλαίου ιε' καὶ ἐδαφίου 33 τῆς Α' πρὸς Κορινθ. ἐπιστολῆς, ὅπου οἱ λόγοι «φθεῖρουσιν ἢ χρηστὰ ὁμιλίας κακαί», μοι εἶπεν «αὐτὸ μὲ ἔφαγε», καὶ μοῦ ἱστορεῖ ὅτι, μόλις ἐξελθὼν τῆς οἰκίας του καὶ εἰρεθεὶς εἰς τὴν Λεωφόρον Συγγροῦ, ἐνέπεσεν εἰς τὴν παγίδα κακῶν φίλων, οἵτινες εἶχον ἐν ἐφαρμογῇ τὸ ἐπικουρεῖον δόγμα «φάγωμεν, πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν» καὶ πῆρε, ὅπως λέγομεν «τὸ κακὸ δρόμον» ποὺ τὸν ἔφερε ἐν τέλει εἰς τὴν φυλακὴν. Καὶ ἦτο ἐπόμενον, ἀφοῦ οὗτος δὲν εἶχε οὐδὲν ἠθικὸν ἔρεισμα, καὶ δὲν εἶχε, διότι δὲν εἶχε μεταφυσικὸν περιεχόμενον καί, καθὼς ὁ ἴδιος μοῦ τὸ ἐξήγησεν, ἡγνόμεν τὰ τόσα ἄλλα, διδασκαλίαν καὶ γεγονότα τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὰ ὁποῖα τὸν κατέπληξαν καὶ τὸν εἰσήγαγον εἰς ἓνα κόσμον, ὡς εἶπε, ἄγνωστον μέχρι τότε, καὶ τοῦ ἐδημιούργησαν ἐν νόημα καὶ βίωμα, ὅπως ἀντίθετον

τῆς ὑλιστικῆς του ζωῆς. «Φρένα δὲν εἶχον, μοῦ εἶπε, διὰ νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τὸν κακὸν δρόμον».

Χαρακτηριστικώτατα εἶναι ἐπίσης τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπεν ἓνας (ὁ P.B.) ποὺ κατεδικάσθη διὰ φόνον καὶ ὁ ὁποῖος, θρηγῶν διὰ τὸ ἐγκλημά του, λέγει «ἐγὼ οὔτε τὸν Χριστὸν ἐγνώριζα οὔτε καὶ τὴν μεγάλην του δύναμιν ἤξευρα, οὔτε τί εἶναι Καινὴ Διαθήκη ἐγνώριζα. Τὸ παρελθόν μου ἦτο ἔθλιον καὶ μὲ λίγα λόγια κτηνῶδες...». Μὲ τὸ ἴδιον παράπονον ἐκφράζεται καὶ εἰς εἰρκτὴν κατὰδικος Φ.Ν.: «κατὰ τὴν ἰδιωτικὴν μου ζωὴν οὐδέποτε ἀνέγνωσα τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ὑπῆρξα ἀμαρτωλὸς εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν παντελῇ ἀγνοίαν μου...». Ὁ δὲ Χ.Π., δι' ἀναίρεσιν κατὰδικος, μοῦ γράφει μεταξὺ τῶν ἄλλων. «Ἡ λέξις Καινὴ Διαθήκη ἦτο τελείως ἄγνωστος εἰς ἐμὲ... Πίστευα ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι κατὰ τὴν ἱερὴν, τὸ ἅγιον ποὺ ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τὰς Ἐκκλησίας νὰ παραμένῃ καὶ μόνον ὁ ἱερεὺς εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ παίρῃ στὰ χεῖρα του καὶ νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ. Τὸ παρελθόν μου ἦτο ἓνα πολὺ βαθὺ σκοτάδι... Ἀγνοοῦσα ὁ δυστυχὴς τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας, δὲν εἶχα γνωρίσει τὸ μυστήριον τῆς θείας ἐνσαρκώσεως (Ἰω. α' 14), ὅτι ὑπάρχει Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων... (Ἀποκ. ιθ' 16, Α', Κορ. β' 8, ἡ' 6), ὅτι εἴμεθα οὐρανοπολῖται (Φιλιπ. γ' 21). Δὲν ἐγνώριζα τίποτε περὶ παραδείσου καὶ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς μου... (ἔπεται συνέχεια, τὸ τι ἐγνώρισε, φωτισθεὶς, παραθέτων καὶ τὰς οἰκείας παραπομπὰς ἀπὸ τῆς Γραφῆς, περὶ τὰς 80, εἰς τὴν τρισέλιδον γραπτὴν μαρτυρίαν του). κ.ο.κ.

Καὶ ναὶ μὲν σώζει ἡ ἔστω καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων θεραπεία τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ μεγαλυτέραν σημασίαν ἔχει ἡ πρόληψις τούτου.

Ἡ ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐργασία μὲ ἐδίδαξεν ὅτι προλαμβάνομεν τὸ ἐγκλημα ἐὰν διοικετούμεν εἰς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα περισσότεραν ζωὴν διὰ τῶν «ρημάτων ζωῆς», δεδομένου ὅτι ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν ἢ καθ' ἑξὶν ἐγκληματικότης, ὁ δὲ ἐκ περιστάσεως ἐγκληματίας θὰ ἀπέφυγε τὸ κακόν, ἐὰν ἦτο ἰσχυρότερος εἰς τὴν ἀντιμετώπισίν του, ὁ λόγος δὲ τοῦ Θεοῦ, ὡς λέγει ὁ θ. Ἰωάννης, «ἰσχυροποιεῖ» (Α' Ἰω. β' 14): «νεανίσκοι, ὅτι ἰσχυροὶ ἐστε καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐν ὑμῖν μένει καὶ νενικήκατε τὸ τὸ πονηρὸν» (Α' Ἰω. β' 14).

Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ μακρὰν τῶν πόλεων εὐρισκόμενοι στεροῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ φωτὸς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ἐπαρκοῦς μορφώσεως, παρὰ τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως, ἥτις ὁσημέραι παρατηρεῖται προοδευτικῇ, ἐν τούτοις δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἀκόμη βασιλεύει ἀμάθεια καὶ κυρίως ἐκεῖ, ὅπου ὁ ἱερεὺς δὲν γνωρίζει παρὰ νὰ διαβάξῃ τὸ Εὐαγγέλιον μόνον, καὶ νὰ ἐκτελῇ τὰ τελετουργικὰ καθήκοντά του, χωρὶς τὴν διδασκαλίαν.

Ἀρχιμ. Προκόπιος Παπαθεοδώρου

Θρησκευτικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῶν Φυλακῶν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Τὰ ἴδια πρόβατα»

Ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἀπέδειξε τὸν στενὸν σύνδεσμον, ὅστις ὑφίσταται μεταξὺ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἐλληνικοῦ λαοῦ. Διότι ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων, ἐν τῇ πολλαχῶς ἐκδηλουμένη ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ, ὅπως ἔλθῃ εἰς ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλυτέραν προσωπικὴν ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ποιμνίου Του, ἀπεφάσισε νὰ δίδῃ αὐτοπροσώπως τὰς πατρικὰς Του εὐλογίας καὶ νὰ δέχεται τὰς ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις εὐχὰς τῶν πνευματικῶν του τέκνων ἐν τῷ ἀνακαινισθέντι Ἀρχιεπισκοπικῷ Μεγάρῳ.

Εἰς τὰ προσελθόντα πλήθη τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ ὁ Μακαριώτατος ἔδειξε τὴν «ἐσθλότητα» τῆς ψυχῆς Του, τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν εὐπροσηγορίαν Του, ὡς καὶ τὸ ἀκόμητον ἐνδιαφέρον Του διὰ τὰ προσωπικὰ ζητήματα ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν. Οὕτω διὰ τὸν Προκαθήμενον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἰσχύουν οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου περὶ τοῦ Καλοῦ Ποιμένος: «Καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει, καὶ τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα καὶ ἐξάγει αὐτά» (Ἰωάν. θ' 3).

Ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς.

Κατὰ τὰς ὑπαρχούσας πληροφορίας, ἡ συσταθεῖσα ἐιδικὴ ἐπιτροπὴ διὰ τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἱεροῦ κλήρου θὰ προτείνῃ μεταξὺ ἄλλων, ὅπως τηρεῖται αὐστηρῶς κατ' ἅπασαν τὴν χώραν ἡ ὁργὴ τῆς Κυριακῆς καὶ παραμένουν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην κλειστὰ ἅπαντα ἀνεξαιρέτως τὰ καταστήματα, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν καφετειῶν, εἰς μὲν τὰς πόλεις μέχρι τῆς 10ης πρωϊνῆς, εἰς δὲ τὴν ὑπαίθρου μέχρι τῆς 9ης· καὶ ὅπως ἀπαγορευθῇ ἡ λειτουργία τῶν λαϊκῶν ἀγορῶν κατὰ τὰς ὥρας ταύτας, ἵνα οὕτω διευκολυνθῇ ὁ ἐκκλησιασμός τῶν πιστῶν.

Ἀσφαλῶς ἡ πραγματοποιήσις μιᾶς τοιαύτης προτάσεως, ἀνταποκρινομένης εἰς τὰ βαθυτέρα αἰσθήματα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, οὐ μόνον θὰ διευκολύνῃ τὸν ἐκκλησιασμόν τῶν πιστῶν βιοπαλαιστῶν, οἵτινες ἐξαναγκάζονται, ὡς μὴ ὄφειλε, νὰ ἐργάζονται κατὰ τὴν Κυριακὴν καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ὥραν τῆς τελέσεως τῆς Θείας λειτουργίας, ἀλλὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ καὶ ἄλλους εὐρύτερους σκοποὺς (ὕγιεινός, οἰκογενειακοὺς κ.λ.π.). Ἐπὶ πλέον ἡ αὐστηρὰ τήρησις τῆς Κυριακῆς ἀργίας θὰ συντελέσῃ, ὥστε νὰ μὴ ἐμφανίζηται εἰς τὰ ὄμματα τῶν ξένων ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλλάς ὡς προδίδουσα τὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις τῆς καὶ μὴ ἔχουσα συνέπειαν εἰς τὰς ἐκδηλώσεις αὐτῆς. Ἐὰν πολλὰ ξένοι χῶροι τηρῶσιν αὐστηρότατα τὴν ἀργίαν τῆς Κυριακῆς, πολὺ περισσότερον δέον ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλλάς νὰ τηρῇ ταύτην. Ὡς ἐγράφη ὑπὸ σοβαρᾶς πρωϊνῆς φημερίδος, «τὸ γεγονός, ὅτι τὴν ὥραν Θ. Λειτουργίας, κατὰ τὰς Κυριακάς, ἦσαν ἀνοικτὰ τὰ καφετεῖα καὶ ἐνίοτε τὰ ραδιόφωνα τῶν καφετειῶν διὰ νὰ ἀκούεται τὸ «Κόριε ἐλέησον» ὡς ὑπόκρουσις τοῦ ταβλίου καὶ τῆς πρέφας, ἦτο βεβαίως ἄτοπον, τὸ ὁποῖον πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ λήξῃ».

Θὰ ἦτο εὐτύχημα.

Κατὰ τὴν γενομένην ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Μεγάρῳ Ἀθηνῶν ἐπίσημον τελετῇ, καθ' ἣν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἔκοψε τὴν πίτταν, ὁ Ὑπουργὸς Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Γ. Βογιατζῆς διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἔδειξε τὴν ἀγάπην αὐτοῦ πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, διακηρύξας, ὅτι αὕτη οὐ μόνον ἔχει προσορισμόν, ἀλλὰ καὶ δύναται νὰ φωτίσῃ τὸν κόσμον ὁλόκληρον καὶ νὰ γίνῃ ἡ ὁδηγήτρια αὐτοῦ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθοῦς ἀναγεννήσεως καὶ προόδου, προσφέρονσα τὴν «γραμμὴν πλεύσεως».

Θὰ ἦτο εὐτύχημα, ἐὰν πάντες οἱ ἐντεταλμένοι διὰ τὴν ἀφορῶσαν εἰς τὴν πρόδον τοῦ Ἔθνους προσπαθῶσι ἐνεργοῦντο ὑπὸ τοιοῦτον πνεύματος. Ἐὰν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀναγέννησιν ὁλοκληροῦ τοῦ κόσμου, ἐμφυσῶσα εἰς αὐτὸν τὸ πνεῦμα τῆς θεώσεως τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑγιοῦς πολιτιστικῆς δημιουργίας, πολὺ περισσότερον δύναται νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἀναγέννησιν τοῦ Ἔθνους, μεθ' οὗ ἔχει συνδεθῇ ἀρρήκτως.

Τὸ συμπέρασμα.

Ἡ λαμπρὰ ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς κινήσις ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν Ἀθηνῶν ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς μεγάλη. Εἰς τοῦτο συνετέλεσεν οὐ μόνον ἡ αἰθρία καὶ γλυκύτης τοῦ Ἀττικοῦ οὐρανοῦ, τὴν ὁποίαν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐορτῶν ἐχάρισεν ὁ Ὑψιστος εἰς τὸν ἐργαζόμενον κόσμον, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι ὅλον ἐν καὶ περισσότερον συρρέον πανταχόθεν εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ἐγκαταλείποντες τὰς ἐπαρχίας καὶ προσφεύγοντες εἰς τὸ «κλεινὸν ἄστυ».

Ὅθεν τὸ συμπέρασμα, ὅπερ συνάγεται ἐκ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, εἶναι λίαν ἀνησυχητικόν. Εἶναι τόσον ὑποτυπώδης ἡ ὁργάνωσις τῆς ἐν ταῖς ἐλληνικαῖς ἐπαρχίαις κοινωνικῆς ζωῆς, τόσον ἄθλιος οἱ ὄροι τῆς ἐν αὐταῖς διαβιώσεως καὶ τόσον μεγάλη ἡ ἐκ μέρους τοῦ Κέντρου ἐγκατάλειψις, — ὡς ἀπεδείχθη ἄλλωστε καὶ ἐκ τοῦ ἐν Ἡπείρῳ αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος, ὅπερ μαρτυρεῖ τὴν ἀθλιότητα τοῦ ἐπαρχιακοῦ ὁδικοῦ δικτύου — ὥστε, οἱ κάτοικοι τῆς ἐλληνικῆς ὑπαίθρου μετὰ νοσταλγίας στρέφουν τὰ βλέμματά των πρὸς τὴν λάμπουσαν πρωτεύουσαν. Δι' αὐτὸ οὐ μόνον οἱ κληριοὶ τῆς ὑπαίθρου δέον νὰ διαφωτίζον τὸ ποίμνιόν των περὶ τῶν κινδύνων τῆς ἀστυφιλίας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρμόδιοι πρέπει νὰ ἔχουν σοβαρῶς ἐπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ἐλληνικὴ ὑπαίθρος, ἀποτελοῦσα τὴν σπονδυλικὴν στήλην τοῦ Ἔθνους, ἔχει ἀνάγκην μεγαλυτέρας προσοχῆς καὶ ἐπισχύσεως.

Ὁ «Ἑλληνικὸς Ἐθνικὸς Ὁργανισμός».

Ἀποτέλεσμα εὐτυχὸς ἐμπνεύσεως καὶ ἀξιεπαίνου πραγματοποιήσεως ὑπῆρξεν ἡ ἰδρυσις τοῦ «Ἑλληνικοῦ Ἐθνικοῦ Ὁργανισμοῦ». Οὗτος ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ φέρῃ τοὺς Ἕλληνας τοῦ Ἐξωτερικοῦ εἰς στενωτέραν καὶ τακτικωτέραν ἐπαφὴν μετὰ τῆς Ἑλλά-

δος, νὰ τονώσῃ τὸ ἐθνικὸν φρόνημά των, νὰ ἀξήσῃ τὴν τουριστικὴν κίνησιν αὐτῆς, νὰ διαφημίσῃ καὶ διαδώσῃ εἰς τὸ Ἑξωτερικὸν τὰ ἑλληνικὰ προϊόντα καὶ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς σκέψεως καὶ τῆς τέχνης τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων, νὰ κινητοποιήσῃ τὰ οἰκονομικὰ κεφάλαια τῶν Ἑλλήνων τοῦ Ἑξωτερικοῦ διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν ἰδίων καὶ πρὸς ἀξιοποίησιν τῶν πλουτο-παραγωγικῶν πηγῶν τῆς πατρίδος γῆς, νὰ συσπειρώσῃ τοὺς Ἕλληνας ἐφοπλιστὰς περὶ τῆς ἑλληνικῆς σημαίας καὶ νὰ ἐνισχύσῃ διὰ παντὸς μέσου τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθοδοξίαν πρὸς διατήρησιν τῆς ἐθνικῆς μας παραδόσεως ἐντὸς τοῦ λοιποῦ ὀρθοδόξου καὶ ἐτεροδόξου κόσμου.

Ὅλοι οἱ σκοποὶ αὗτοι καὶ εὐγενεῖς εἶναι καὶ ἐθνωφελεῖς. Νομίζομεν ὅμως, ὅτι ὁ νεοσύστατος Ὁργανισμὸς ὅλως ἰδιαιτέρως σημασίαν δέον νὰ δώσῃ εἰς τὸν τελενταῖον ἐκ τῶν σκοπῶν τούτων· διότι ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι μόνον τὸ φῶς τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἐλπίς τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς ἐτοπίσθη εἰς προηγουμένην παρατήρησιν, ἀλλ' εἶναι, ὡς κατ' ἐπανάληψιν ἔχομεν σημειώσει, ὁ κατ' ἐξοχὴν Ἑθνοποιοὺς παράγων καὶ ἡ συνεκτικὴ δύναμις τοῦ ἔθνους μας. Ὅθεν ἡ ἀναζωπύρωσις τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν ταῖς ψυχαῖς τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ θὰ σημαίῃ τὴν ὀρίστην πραγματοποίησιν τῶν ἰδεωδῶν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Ὁργανισμοῦ, ὅστις δέον νὰ ἐνισχυθῇ ὑπὸ τε τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους.

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη.

Ἡ «Ἐκκλησία» λυπεῖται βαθύτατα, διότι μεγάλη πρωϊνὴ ἐφημερὶς ἐδημοσίευσεν ἄρθρον διακεκριμένον κατὰ τ' ἄλλα δημοσιογράφου, ἰσχυρίζομενον ἐν αὐτῷ, ὅτι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, οὕσα ἐκφρασίς τῆς «μυθολογίας τῶν Ἑβραίων», περιέχει μυθολογικὸν περιεχόμενον καὶ οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν Καινὴν Διαθήκην. Δι' αὐτὸ δέον νὰ ἐκβληθῇ τελείως ἐκ τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν.

Οἱ τοιοῦτοι ἰσχυρισμοὶ προδίδουν οὐ μόνον ἐπιπολαιώτητα, ἀλλὰ καὶ ἄγνοϊαν στοιχειωδῶν ἀληθειῶν. Βεβαίως τὸ πλήρωμα τῆς θρησκευτικῆς ἀληθείας ὑπάρχει ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ ἀπορρίπτωμεν τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ὡς περιέχουσαν μύθους ὑπάρχει τεραστία ἀπόστασις. Ἡ Π.Δ. δὲν ἔχει μόνον ἀπαράμειλλον θρησκευτικὴν, λογοτεχνικὴν καὶ παιδαγωγικὴν ἀξίαν, ἀλλ' εἶναι καὶ θαυμάσιον σύνολον ἱστορικῶν βιβλίων, τῶν ὁποίων ἡ ἱστορικὴ ἀξιοπιστία καὶ ἀθεντία ἐπιστοποιήθη λαμπρότατα ὑπὸ τῶν συγχρόνων ἱστορικῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν. Ὅθεν ὁ διακεκριμένος ἀρθρογράφος ἀδικεῖ ἑαυτὸν δι' ὅσον ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ὑποστηρίζει.

Ἀδικαιολόγητος ἔρις.

Ὡς μετέδωκεν ὁ παγκόσμιος τύπος, θρησκευτικὸς πόλεμος ἀπειλεῖται νὰ ἐκσπάσῃ εἰς Ἀμερικὴν μεταξὺ τῶν προτεσταντικῶν ἐκκλησιῶν, αἰρέσεων καὶ παραφάδων ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ζητήματος τῆς ἐναντι τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν στάσεως τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ ἔρις αὕτη μεταξὺ Χριστιανῶν, οἵτινες θέλουν νὰ παρουσιάσῃ ἑαυτοὺς ὡς τοὺς κατ' ἐξοχὴν μελετητὰς τῆς Βίβλου, εἶναι ὅλως ἀδικαιολόγητος, διότι αἱ ὑπὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς διδόμεναι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου κατευθύνσεις εἶναι ἀπολύτως σαφεῖς. Ἐνῷ ἐξ ἑνὸς τονίζεται, ὅτι «οἷνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου» (Ψαλμ. 97'), «ἐκτίσται εἰς εὐφροσύνην ἀνθρώποις» καὶ εἶναι «ἀγαλλίαμα καρδίας καὶ εὐφροσύνη ψυχῆς, πινόμενος ἐν καιρῷ αὐτόρχεις» (Σοφ. Σειρ. λα'), ἀντιθέτως ἡ μέθη καὶ ὁ ἀλκοολισμὸς καταδικάζονται ὡς ἁμαρτία καὶ ἀσωτία (Ἐφ. ε', 18).

Ὅθεν ἡ ὑπὸ πολλῶν προτεσταντικῶν αἰρέσεων καὶ παραφάδων ἐπιβαλλομένη τελεία ἀποχὴ ἀπὸ παντὸς οἰνοπνευματώδους ποτοῦ εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἀγ. Γραφῆς καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτις εὐλογεῖ «τὸν σῖτον, τὸν οἶνον καὶ τὸ ἔλαιον» καὶ ἔχει ἐν τῷ Ἐθολογίῳ αὐτῆς εὐχὰς «ἐπὶ εὐλογίῃσι οἴνου».

Ἐξ ἀφορμῆς σχολίων τινῶν.

Ἐπὶ τῇ ἐνκαιρίᾳ τῆς ὁλοκληρώσεως τῶν «Ἀπάντων» τοῦ Ροῖδου εἰς ἐφημερίδας τινὰς ἐγράφησαν σημειώματα καὶ σχόλια, κατακρίνοντα τὴν ἐναντι αὐτοῦ στάσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Παρὰ ταῦτα, ἡ «Ἐκκλησία» ὀφείλει νὰ διακηρύξῃ, ὅτι ἡ ἐναντι τοῦ Ροῖδου στάσις ἐκείνη ἦτο ἀπολύτως ὀρθὴ καὶ δεδικαιολογημένη. Τὸ μόνον δὲ—ἄς εἰπωμεν—σφάλμα, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, ἦτο τὸ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία περιορίσθη μόνον εἰς τὴν κατάκρισιν τοῦ ἔργου τοῦ Ροῖδου καὶ δὲν ἔχει ἀκόμη διαφωτίσει τὸ ποίμνιον αὐτῆς καὶ περὶ πολλῶν σκαριφημάτων τῆς Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας, τὰ ὁποῖα οὐδόλως συμβιβάζονται πρὸς τὴν Ἑλληνορθόδοξον παράδοσιν.

Δέον νὰ κατανοηθῇ, ὅτι πᾶσα μορφή τοῦ ἔργου τῆς τέχνης, ὅσον καὶ ἐὰν ἐξ ἐπόμεως μορφῆς εἶναι ἀρίστη, τελεία καὶ ἄνογος, δέον νὰ μὴ τίθεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς προσβολῆς ἐναντίον τῶν ἰδεωδῶν τοῦ ἔθνους καὶ τῶν θρησκευτικῶν παραδόσεων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ νὰ ἐντάσσεται ὁρμονικῶς εἰς τὴν ὁργανικὴν ὁλότητα αὐτῶν. Θὰ εἶναι δὲ εὐτυχεστάτον γεγονός, ἐὰν ἡ Ἐκκλησία δύναιτο νὰ διαθέτῃ εἰδικὰ στελέχη πρὸς ἀξιολόγησιν καὶ κρίσιν τῶν διαφόρων ἔργων τέχνης ἀπὸ τῆς ἰδικῆς τῆς σκοπιᾶς καὶ πρὸς διαφώτισιν τοῦ λαοῦ ἐπ' αὐτῶν.

Εἰς τὴν ὀρθόδοξον «καλλιέλαιον».

Ἡ χρῆσις τοῦ «χριστουγεννιάτικου δένδρου» εἰς τὰς οἰκογενεάς, τὰς πλατείας καὶ τὰς ὁδοὺς τῶν μεγάλων ἑλληνικῶν πόλεων, ὑπῆρξε σχεδὸν καθολικὴ. Ἡ ὑπ' αὐτοῦ δὲ ἀσκουμένη ἐπὶ τὴν ψυχὴν—οὐ μόνον τῶν μικρῶν παιδιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐνηλίκων—γοητεία εἶναι ὁμολογουμένως μεγάλη.

Βεβαίως αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ «δένδρον» δὲν εἶναι ἀποκρουστέον. Ἐκεῖνο, ὅπερ εἶναι ἀποκρουστέον, εἶναι ὁ εἰς πολλὰς οἰκογενεάς συνδυασμὸς αὐτοῦ μετὰ τρόπον ἐορτασμοῦ τῶν Χριστουγέννων, ἀπάγοντα

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ίερά Σύνοδος

Άποστολική Διακονία. Έγκρίσει και εύλογία του Σεβ. Μητροπολίτου Άττικής και Μεγαρίδος κ. Ίακώβου, δεκαμελούς όμάς φοιτητών του Θεολογικού Οίκτροφείου μετέβη εις ισαρίθμους Ένορίας της Έπαρχίας την πρωίαν της Κυριακής 21ης παρελθόντος μηνός, ένθα έκηρυξαν τόν λόγον του Θεού κατά την θ. Λειτουργίαν και διένειμαν εις τό έκκλησίασμα διάφορα έντυπα της Άποστολικής Διακονίας.

— Έξεδόθη και έτέθη εις κυκλοφορίαν τό υπό τόν τίτλον «Τό κορίτσι της έποχής μας», έργον της Ρ. Hoesl κατά μετάφρασιν του κ. Θεοδ. Καστανά. Χρησιμώτατον διά τας φοιτητρίας και λοιπάς νεάνιδας. (Τιμάται δρχ. 10).

Ί. Αρχιεπισκοπή Άθηνών

Τή 19η Δεκεμβρίου 1958 ό Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Άθηνών παρέστη έν τη Μεγάλη Αΐθουση του Πανεπιστημίου Άθηνών εις την τελετήν της όρκωμοσίας τών νέων φοιτητών.

— Τή 20η του αύτου μηνός ό Μακαριώτατος έδέχθη κατά σειράν τόν τ. Βουλευτήν κ. Μπαλτατζήν, τόν Βουλευτήν κ. Γόντικαν, τόν Πρόεδρον του Έργατικού Κέντρου κ. Ράπτην, και τόν έν Έλλάδι Έπίσκοπον τών Άρμενίων.

Αύθημερόν προσέτη συνεδρίας της Συνοδικής Έπιτροπής Σχέσεων μετά τών Ξένων Έκκλησιών.

— Τή 22α Δεκεμβρίου ό Μακαριώτατος έδέχθη τό Συμβούλιον του Συλλόγου Ίεροψαλτών, την κ. Τσακίρη και τόν κ. Κίγκ, του Παγκοσμίου Συμβουλίου τών Έκκλησιών.

— Τή 23η του αύτου μηνός ή Α. Μακαριότης έδέχθη τόν Γενικόν Γραμματέα του Υπουργείου Θρησκευμάτων και Έθνικής Παιδείας κ. Νικόλαν Καρμίρην μετά του Άκολουθού της Γερμανικής Πρεσβείας.

— Τή 24η Δεκεμβρίου ή Α. Μακαριότης έχοροστάτησε κατά την άκολουθίαν του Έσπερινού έν τώ Ί. Μητροπολιτικώ Ναώ Άθηνών.

— Τή 25η Δεκεμβρίου, επί τη έορτή της του Χριστού Γεννήσεως, ό Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Άθηνών προσέτη της Θείας Λειτουργίας έν τώ Ί. Μητροπολιτικώ Ναώ Άθηνών.

— Τή 29η Δεκεμβρίου ή Α. Μακαριότης έδέχθη τόν Υφυπουργόν Οικονομικών κ. Άλιμπράντην, μεθ' ου συνειργάσθη επί διαφόρων έκκλησιαστικών ζητημάτων.

— Τή αύτη ήμέρα προήδρευσε συνεδρίας του Δ. Συμβουλίου της Σιβιτανιδείου Έπαγγελματικής Σχολής.

— Τή 30η Δεκεμβρίου ό Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος παρέστη έν τώ Όφθαλμιατρείω Άθηνών εις την τελετήν της πίττας.

— Τή 31η Δεκεμβρίου παρ. έτους περί την 11ην πρωινήν ό Μακ. Αρχιεπίσκοπος Άθηνών και πάσης Έλλάδος κ. Θεόκλητος, έν έπίσημω τελετή γενομένη έν τώ Αρχιεπισκο-

εις την Έλληνορθόδοξον παράδοσιν και απαράδεκτον διά την χριστιανικήν συνείδησιν.

Τό «Χριστογεννηιάτικον δένδρον, έφ' όσον τείνει νά υιοθετηθή υπό τών Έλλήνων, δέον άπαραιτήτως νά προσαρμοσθή εις την έλληνικήν ατμόσφαιραν και νά έγκεντρισθή εις την ορθόδοξον «καλλιέλαιον», συνδυάζομενον με ορθοδόξους λειτουργικούς ύμνους, με έλληνικά έξομα και με έλληνικούς τρόπους ψυχαγωγίας. Και επί τού προκειμένου νά δηλαδή πρέπει νά συμβή ό,τι πολλάκις συνέβη εις την Ίστορίαν της Έλληνικής Όρθοδόξου Έκκλησίας, ήτις διά τών αίωνων ως αληθούς πεπρωκτωμένος χωνευτήριος λέβης μετεστοιχείωσε, άνεμόρφωσε και προσήρμοσεν εις τό πνεύμα της ποικίλα στοιχεία, προσλαμβάνόμενα έξωθεν, μηδόλως προδίδουσα τας άρχάς της πρός χάριν τών στοιχείων τούτων, άλλ' αντιθέτως υποτάσσουσα και χρησιμοποιούσα ταύτα εις την άνακαινιστικήν έν τώ κόσμω πορείαν αυτής.

πικῶ μεγάρῳ Άθηνών, έκοψε, κατά τά ειωθότα, την πίτταν. Παρέστησαν πολλοί έκ τών έν Άθήναις εύρισκομένων Σεβ. Αρχιερέων, οι Βοηθοί Έπίσκοποι του Μακ. Αρχιεπισκόπου, ό Υπουργός Θρησκευμάτων και Έθνικής Παιδείας κ. Γ. Βογιατζής, ό Γεν. Διευθυντής Θρησκευμάτων παρά τώ Υπουργείω Θρησκευμάτων και Έθνικής Παιδείας Καθηγητής κ. Βασίλειος Ίωαννίδης, ό Γεν. Διευθυντής της Άποστολικής Διακονίας Καθηγητής κ. Άνδρ. Φυτράκης, οι Διευθυνται τών έκκλησιαστικών Όργανισμών και Υπηρεσιών και πολλοί κληρικοί και λαϊκοί.

Περί τό τέλος της τελετής ό Μακαριώτατος ηύχήθη εις τούς παρισταμένους υγείαν και την παρά Κυρίου χαράν και εύλογίαν.

Τον Μακαριώτατον προσεφώνησεν έκ μέρους της Ί. Συνόδου ό Σεβ. Μητροπολίτης Παρονασίας κ. Άμφροσιος. Ύσαντως συντομους προσφωνήσεις εκάμαν ό Υπουργός Θρησκευμάτων και Έθν. Παιδείας και ό Διευθυντής του περιοδικού «Έκκλησία» κ. Σπεραντσας, εξάραντες την άποστολήν της Όρθοδόξου Έκκλησίας εν τώ κόσμω προς φωτισμόν αυτού και εύρεσιν υπ' αυτού της αληθους ευτυχίας και χαράς.

— Τή 1η Ισταμένου μηνός, ή Α. Μακαριότης προσέτη της επί τη έναρξει του Νέου Έτους τελεσεύσεως έν τω Κανονικώ Ναώ Άθηνών έπίσημον Δοξολογία, εις ην παρεστήσαν αι Α.Α. Μ.Μ. οι Βασιλείς μετά της Α.Β.Υ. του διαδόχου και τών λοιπών μελών της Βασιλικής οικογενείας, ή Α.Μ. ο Βασιλεὺς της Ρουμανίας μετά της Βασιλομήτορος της Ρουμανίας, ό Πρόεδρος και τά μέλη της Κυβερνήσεως, ό Πρόεδρος της Βουλής, τό Διπλωματικόν Σώμα και οι λοιποί έπίσημοι. εις τήν Δοξολογίαν παρέστησαν ώσαύτως και οι έν Άθήναις παρεπιδημούντες Μητροπολίται.

Άμα τώ περατι της Δοξολογίας, ή Α. Μακαριότης μετέβη εις τό Αρχιεπισκοπικόν Μέγαρον, ένθα έδέχθη τά συγχαρητήρια τών Σεβ. Μητροπολιτών, του κλήρου και του λαού. Άκολουθώς ό Μακαριώτατος μετέβη εις τά Άνάκτορα και συνεχάρη τούς Βασιλείς.

— Ό Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Θαυμακού κ. Χρυσόστομος κατά τό χρονικόν διάστημα από 16 Νοεμβρίου μέχρι τέλους του παρελθόντος έτους έλειτούργησε και ώμίλησεν έν Κυριακάς και έορταίς εις διαφόρους ιερούς ναούς του Πειραιώς.

— Τή 17η Νοεμβρίου προήδρευσε συνεδρίας του Διοικητικού Συμβουλίου του έν Πειραιεί Έκκλησιαστικού Όρφανοτροφείου Θηλέων «Ό Άγιος Σπυρίδων» (Ί'Ασυλον).

— Τή 30η Νοεμβρίου προσέτη τελετής διοργανωθείσης υπό του Συλλόγου Κυριών και Δεσποινίδων της ένορίας Άγίου Γεωργίου Νικαίας, σκοπός του όποιου είναι ό έξωραϊσμός του ναού.

— Τή 9η Δεκεμβρίου προήδρευσε συσκέψεως έν τώ Δημαρχείω Πειραιώς διά τόν έρανόν υπέρ της «Φανέλλας του Στρατιώτου», όμιλήσας καταλλήλως.

— Τή 14η έτέλεσε Μνημόσυνον εις τόν Μητροπολιτικόν Ίερόν ναόν του Άγίου Κων/νου και Έλένης Πειραιώς, υπέρ τών κατά τό Δεκεμβριανόν κίνημα σφαγιασθέντων Έλλήνων, παρουσία του Δημάρχου Πειραιώς κ. Δημ. Σαπουνάκη και τών λοιπών άρχών της πόλεως του Πειραιώς, όμιλήσας καταλλήλως, δι' όλίγων.

— Τή 17η έκπροσωπών την Α. Μακαριότητα τόν Αρχιεπίσκοπον Άθηνών κ. Θεόκλητον, έτέλεσε Άγιαμόν επί τη θεμελίωσει του Σωφρονιστικού Καταστήματος έν Κορυδαλλά, παρουσία του Υπουργού της Δικαιοσύνης κ. Κ. Καλλία.

— Τή 19η μετέσχε συσκέψεως της «Παμπειραικής ένώσεως Άναστηλώσεως του Ίερού Ναού της Άγίας Τριάδος Πειραιώς», γενομένης εις τό Γραφείον του Ίερού Ναού.

— Τή 25η Δεκεμβρίου έλειτούργησε εις τόν Μητροπολιτικόν Ίερόν Ναόν του Πειραιώς.

— Τή 30η παρέστη εις την άπονομήν τών έπάθλων τών νικητών τών Ιστιοπλοϊκών άγώνων του Όλυμπιακού Πειραιώς, εις την λείσχην αυτού γενομένην, παρουσία του Υπουργού της Έμπορικής Ναυτιλίας κ. Γεωργίου Άδριανοπούλου.

— Τή 7η Δεκεμβρίου ό Θεοφ. Έπίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρυσόστομος, έντολή του Μακ. Αρχιεπισκόπου, έχειροτόνησεν εις πρεσβύτερον έν τώ Ίερώ Ναώ Άγίου Νικολάου Καλλι-

θέας τὸν ἱεροδιάκονον Λουκᾶν Γαννιού, πτυχιούχον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Πάτμου.

Αὐθμερὸν παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν ἐορτὴν τοῦ Πανελληνίου Συλλόγου Ἱεροψαλτῶν καὶ ὠμίλησεν ἐπικάίρως.

Τῇ 12ῃ Δεκεμβρίου, ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἐχειροτόνησεν εἰς ἱεροδιάκονον ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ Ἁγίου Σπυρίδωνος Σταδίου τὸν Δημήτριον Μαρκόπουλον, πτυχιούχον τοῦ Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς.

Τῇ 14ῃ Δεκεμβρίου, ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἐχειροτόνησεν εἰς ἱεροδιάκονον ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ Ἁγίου Νικολάου Πευκακίων τὸν Κωνσταντῖνον Παναγιωτόπουλον, πτυχιούχον τοῦ Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου Καλαμῶν.

Τῇ 15ῃ Δεκεμβρίου ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν τῷ Μαυριωτῆρι τῆς Ἑλένας Βενιζέλου ναορίου τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου.

Τῇ 16ῃ Δεκεμβρίου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου.

Τῇ 17ῃ Δεκεμβρίου ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐχειροτόνησεν εἰς ἱεροδιάκονον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καρύττη τὸν Ἰωάννην Πρασσάν, πτυχιούχον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Τῇ 21ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κερνίτης, ἐκπροσωπῶν τὴν Α.Μακαριότητα, παρέστη ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Παρθενείου εἰς τὴν ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ κ. Εὐαγ. Πετρίδη συναυλίαν τῆς Παιδικῆς Χορωδίας.

Τῇ 29ῃ Δεκεμβρίου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

—Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀχαΐας κ. Παντελεήμων, τῇ 27ῃ καὶ τῇ 28ῃ Νοεμβρίου ἐδίδαξε «Περὶ τῶν ξένων Προπαγανδῶν» ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ ἐξομολόγων ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Πεντέλης.

—Τῇ 4ῃ Δεκεμβρίου προέστη τῆς πανηγυρικῆς Λειτουργίας καὶ Λιτανείας ἐν τῷ ἑορτάζοντι Ἱ. Προσκυνηματί τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τιμωμένῃ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, ὠμίλησας πρὸς τὰ πλήθη τῶν προσκυνητῶν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν Θείαν Λειτουργίαν τῆς 4ῃς Δεκεμβρίου, ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἐχειροτόνησεν εἰς διάκονον τὸν Λουκᾶν Γαννιόν, ὠμίλησας καταλλήλως ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν λόγῳ χειροτονίας.

—Τῇ Κυριακῇ 7ῃ Δεκεμβρίου, εὐλογία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ καὶ ἐτέλεσε Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ἀξιωματικῶν πεσόντων ἀπὸ τοῦ 1940 μέχρι σήμερον.

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ εὐλογίας τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου προέστη τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαίνιων τοῦ νεοκτίστου ὁρόφου ἐν τῷ Ἱ. Γυμνασίῳ Ἀρρένων Ἀθηνῶν, ὠμίλησας ἐπικάίρως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, κομιστῆς τῶν εὐλογιῶν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἐπεσκέφθη καὶ ὠμίλησεν εἰς Κατηχητικὰ Σχολεῖα ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς Κοιμήσεως (Μοναστηρακίου) καὶ Ταξιαρχῶν (Θησείου).

Τῇ 18ῃ προέστη Συνεδρίας τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀσύλου Ἁγίου Ἀνδρέου.

Τῇ 21ῃ Δεκεμβρίου ἐτέλεσεν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ἀκολούθως Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν θυμάτων τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιβολῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐπισκεφθεὶς Κατηχητικὰ Σχολεῖα ἐν Ἱεροῖς Ναοῖς, Μεταμορφώσεως Πλάκας, καὶ Ἁγίας Αἰκατερίνης Πλάκας, ὠμίλησε πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας αὐτῶν, διαβιβάσας πρὸς αὐτοὺς καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Μακαριωτάτου ὡς καὶ τὰς εὐχὰς του ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς.

Τῇ 22ῃ Δεκεμβρίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπον εἰς τὴν καθιερωμένην ἐορτὴν ἐπὶ τῇ Γεννήσει τοῦ Σωτῆρος, ἐν τῇ Παιδαγωγικῇ Μαρσασείᾳ Ἀκαδημίᾳ.

Τῇ 26ῃ Δεκεμβρίου ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐν τῷ ἑορτάζοντι Ἱ. Ναῷ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ (Χριστοκοπίδου).

Τῇ 28ῃ Δεκεμβρίου παρέστη εἰς Χριστουγεννιάτικην ἐορτὴν τοῦ Ἀνωτέρου Κατηχητικοῦ Σχολείου Θηλέων τῆς Ἑνορίας Τιμίου Σταυροῦ Αἰγάλεω, προσφωνήσας τὴν παραστάσαντα κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐορτὴν καὶ διαβιβάσας πρὸς

τὰς μαθητρίδας καὶ τοὺς παρισταμένους τὰς εὐλογίας τοῦ Μακαριωτάτου.

Ἐκκλησιαστικὸν Ὀρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης. Κατόπιν σημαντικῆς ἐνισχυσεως καὶ δωρεᾶς φιλοφρόνου τινὸς πιστοῦ, ὅστις ἠθέλησε νὰ παραμείνῃ ἀγνωστος, ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἐωρτάσθη κατὰ τρόπον ἰδιαίτερος λαμπρὸν καὶ πανηγυρικὸν ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Ὀρφανοτροφείῳ Βουλιαγμένης. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων εἰς τὴν πλουσίαν τράπεζαν παρεκάθησαν καὶ τὰ μέλη τῆς Ἐφορείας, τὼν ὡσαντα τὸ φρόνημα τῶν μικρῶν τροφίμων.

Τῇ 26ῃ Δεκεμβρίου, παρὰ τὸ ὠραιότατον «Χριστουγεννιάτικον Δένδρον» τοῦ Ὀρφανοτροφείου, οἱ τρόφιμοι αὐτοῦ ἔφαλαν θρησκευτικῶν ὕμνων καὶ ἐθνικὰ ἄσματα, ὠμίλησε δὲ πατρικῶς πρὸς αὐτοὺς ὁ ἐκπροσωπῶν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κερνίτης κ. Χρυσόστομος. Ὁ ὥρατος ἑορτασμὸς ἔληξε διὰ τῆς διανομῆς πλουσίων δώρων οὐ μόνον πρὸς τοὺς τροφίμους τοῦ Ὀρφανοτροφείου, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ πτωχὰ παιδιὰ τῆς περιοχῆς Βουλιαγμένης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Τὸ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ληφθὲν τευχὸς τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου τοῦ ἐπισήμου ὄργανου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἀφιερώνει 15 σελίδας εἰς τὴν πρώτην ἐπίσημον ἐπαφὴν μετὰ τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία ἐλαβε χώραν εἰς τὴν Οὐτρέχτην τῆς Ὑλμανι, ἀπὸ 1-7 Αυγούστου 1958.

Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ρωσικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀντιπροσωπείας Ζερυσμ. Μητροπολίτης Κρουπιτσκιῆς καὶ Κολομνας κ. Νικόλαος ὠμίλησεν ἐπὶ τοῦ θεματός «Ἡ Ρωσικὴ Ὀρθοδόξος Ἐκκλησία καὶ ἡ Οἰκουμένη-κίνησις». Χαρακτηριστικὰ ἀποσπασματὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ, ὡς ἡ «ἐκκλησιαστικὴ ὁμοσυνέτη» προσηλῶς ἀποκρίθησιν εἶναι τὰ ἑξῆς: «Εἰς τὴν κίνησιν παρατηροῦνται καὶ τοιαῦτα τάσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν δύνανται νὰ οἰκονομῶν τὸ ἔργον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνώσεως τῶν χριστιανῶν. Ἡ πλέον σταθερὰ ἐκ τῶν τάσεων αὐτῶν εἶναι ἡ περιφρονητικὴ στάσις ἐναντὶ τῆς ἐνόητος τῆς πίστεως, αὐτῆς τῆς γνησίας βάσεως τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἡθικῆς δράσεως τῶν χριστιανῶν. Ἰδίως θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐνόητος τῶν χριστιανῶν, ὅταν οὗτοι εἶναι διηρημένοι ὅχι μόνον διὰ τῶν ἐξωτερικῶν μορφῶν τῶν ὁμολογιῶν τῶν, ἀλλὰ καὶ δι' οὐσιωδῶν διαφωνιῶν ἐπὶ τῆς κατανοήσεως τῆς οὐσίας τῆς σωτηρίας, ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς ἀντίληψεως τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς; Τὸ ζήτημα αὐτὸ εὐρίσκεται ἀκριβοῦς εἰς τρίτην μοῖραν καὶ ἐλκύει τὴν προσοχὴν πολλῶν ὀλίγων ἐκ τῶν μετεχόντων τῆς Οἰκουμένης Κινήσεως. Διὰ τὴν Ὀρθοδόξον συνειδήσιν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἰσοπεδωτικὴ ἰδέα τοῦ δογματικοῦ «μίνιμου» ὡς βάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνώσεως, διότι αὕτη σημαίνει ἐλάττωσιν τῆς πίστεως, μείωσιν τῆς ἐν τῇ Ὀρθόδοξῃ δεδομένης πληρότητος τῆς Βάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνώσεως δέον νὰ εἶναι ἡ π λ ρ ο τ η ς τῆς πίστεως καὶ ὅχι τὸ « μ ἰ ν ἰ μ ο υ μ » τῆς πίστεως, τὸ ὅποιον δὲν δύναται νὰ ἐναρμονισθῇ πρὸς τὸν πόθον περὶ οἰκουμένης ἐνότητος». Ἀκολουθῶς ὁ Μητροπολίτης κ. Νικόλαος ἐτόνισεν ὅτι ἡ Οἰκουμένη Κίνησις εἶναι ἀνίκανος νὰ ὀδηγήσῃ τὰς διαφορὰς χριστιανικὰς ὁμολογίας καὶ Ἐκκλησίας εἰς ἐσωτερικὴν ἐνότητα, διότι ὁρμάται ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι, οὐδεμία ἐκ τῶν ὑφισταμένων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν δὲν κατέχει τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ πληρότητί της καὶ δὲν ἀποτελεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι ὅλοι τῶν εἶναι ἰσότιμοι ἐν τῇ ἀτελείᾳ τῶν κλάδων τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας. «Δι' ἡμᾶς εἶναι ἀκατανόητον—εἶπεν ὁ Μητροπολίτης κ. Νικόλαος—τὸ παραφύρτωμα τῶν οἰκουμένων προγραμμάτων μὲ κοινωνικοπολιτικὰ προβλήματα, ἡ ὑπερίσχυσις τῶν ὁποίων μαρτυρεῖ ὅτι ἐν τῇ Οἰκουμένῃ Κίνησει ἡ ἐπίγειος ὁργάνωσις τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας ἐπισκιαδῇ τελείως τὸ καθῆκον τῆς ἡθικῆς τῆς ἀναγεννήσεως. Αἱ προαναφερθεῖσαι τάσεις καθίστανον τὴν Οἰκουμένην Κίνησιν ἐσωτερικῶς ἀντιφατικὴν καὶ πνευματικῶς πτωχὴν καὶ ἀποτελοῦν τὴν αἰτίαν τῆς μὴ συμμετοχῆς τῆς πλειονότητος τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

—Ἐκτὸς τῆς ἄλλης πλουσίας ὕλης τὸ περιοδικὸν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας δημοσιεύει καὶ λίαν ἐνδιαφέρον ἄρθρον τοῦ ἱερομονάχου Ἰωάννου (Κοτλιαρέβσκι) περὶ τοῦ μεγάλου «στάρετς» ὁσίου Νείλου Σόρσκι, διασήμευ ἀσκητοῦ τῆς

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

I. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 46 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου ὁδοῦ Βουλιαγμένης ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως ἐνὸς τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας διακηρύξεως ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω. Τὸ πρῶτιστον ἔσται τὸ πτυχίον τῆς Θεολογίας.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 20ῇ Δεκεμβρίου 1958.

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 47 ἐδ. ΙΒ' τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου (Ἐλευθεροῦ πόλεως—Ν. Ἰωνίας) ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως ἐνὸς τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας διακηρύξεως ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 22ῃ Δεκεμβρίου 1958.

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος.

Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἀνεμόρφωσε ριζικῶς τὴν μοναχικὴν ζωὴν ἐν Ρωσίᾳ τὸ β' ἡμῖσι τοῦ ΙΕ' αἰῶνος καθ' ὑπόδειγμα τῆς μοναχικῆς ζωῆς τοῦ Ἀγίου Ὁρους.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἔχουσα ἐπίγνωσιν τῆς σημασίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν μνημείων, εἶδη τὸ 1921 συνελθεῖν καὶ ἐπραγματοποίησε τὴν ἰδέαν περὶ ἰδρύσεως ἐνὸς Κεντρικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου. Τὸ Μοῦσεϊον αὐτὸ, εὐρισκόμενον ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔχει 4 τμήματα: εἰκονογραφικόν, ἱστορικόν, χειρογράφων καὶ ἱερῶν σκευῶν καὶ ἀμφίων. Διαθέτει πέντε μεγάλας αἰθούσας. Ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του μέχρι σήμερον διευθύνεται ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Σόφιας καὶ ἀκαδημαϊκοῦ αἰδέο. Ἰβάν Γκόσεβ. Εἰς τὸ ἐν λόγω μουσεῖον φυλάσσονται πλεῖστα πολυτίμητα καὶ σπάνια ἀντικείμενα ἀπὸ τοῦ Ι' αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν, μερικὰ τῶν ὁποίων εἶναι μοναδικὰ, ὅπως τὸ περίφημον ἀνάγλυφον τῆς Σωζοπόλεως.

Καλῶς ὀργανωμένα ἐκκλησιαστικὰ μουσεῖα ὑπάρχουν καὶ εἰς 4 βουλγαρικὰς ἱερὰς μονὰς, τὰ ὅποια τελοῦν ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ Κεντρικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου. Εἰς ὅλας τὰς Μητροπόλεις ὑπάρχει ἀνὰ εἰς ὑπεύθυνος διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν μνημείων, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς συνεχῇ ἐπαφὴν μὲ τὸ μνημονευθέν Κεντρικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Μοῦσεϊον.

Παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῆς Παιδείας τῆς Βουλγαρίας λειτουργεῖ ἰδιαίτερον Ἰδρυμα Μνημείων Πολιτισμοῦ, τὸ ὅποιον κατ' ἔτος δαπανᾷ σεβαστὰ ποσὰ διὰ τὴν συντήρησιν καὶ ἀναστήλωσιν τῶν ἱστορικῶν μονῶν, ναῶν, οἰκῶν κ.λ.π.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΦΙΝΛΑΝΔΙΑΣ

Ἀπὸ τῆς 24ης Νοεμβρίου μέχρι 1ης Δεκεμβρίου 1958, ἡ Φινλανδικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐώρτασε τὴν 40τὴν ἐπέτειον τῆς αὐτονομίας της. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀντεπροσωπεύθη εἰς τὸν ἑορτασμὸν αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μελίτης κ. Ἰακώβου.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ὁργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Πεύκων, ἵνα υποβάλωσιν ἡμῖν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου, πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 13ῃ Δεκεμβρίου 1958.

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ὁργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς Ν. Μαρινένης, ἵνα υποβάλωσιν ἡμῖν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 15ῃ Δεκεμβρίου 1958.

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 § 1 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ὁργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου (Ἀξιοῦ) Θεσσαλονίκης, ἵνα υποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 17ῃ Δεκεμβρίου 1958.

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἐλευθεροπόλεως

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) Ὁφρυνίου 2) Κοκκινοχωρίου 3) Πυργοχωρίου 4) Μελισσοκομείου 5) Αὐλῆς 6) Κηπίων 7) Ἐξοχῆς 8) Χορτοκοπίου 9) Φωλεᾶς 10) Ν. Περάμου 11) Ἐλαιοχωρίου 12) Μελίσσης 13) Μεσωτόπου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Ἐλευθεροπόλει τῇ 11ῃ Δεκεμβρίου 1958.

† Ὁ Ἐλευθεροπόλεως Ἀμβρόσιος

Ἱερὰ Μητρόπολις Φωκίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 46 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200/1940 Α.Ν. «Περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ μεταγενεστέρων νόμων καὶ διαταγμάτων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλλωσιν Ἡμῖν αἰτήσεις μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν πρὸς κατάρτησιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) Τοῦ ἐν Σερνικακίῳ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἁγίος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος» 2) Τοῦ ἐν Ἐλαιῶν Ἱεροῦ Ναοῦ «ὁ Ἁγίος Βασίλειος» 3) Τοῦ ἐν Δεσφίνῃ Ἱεροῦ Ναοῦ «ὁ Ἁγίος Δημήτριος» 4) Τοῦ ἐν Βουνιχώρᾳ Ἱεροῦ Ναοῦ «ὁ Ἁγίος Νικόλαος» 5) Τοῦ ἐν Σκλήθρῳ Ἱεροῦ Ναοῦ «ὁ Ἁγίος Γεώργιος» 6) Τοῦ ἐν Καστριωτίσῃ Ἱεροῦ Ναοῦ «ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» 7) Τοῦ ἐν Ἀνω Μουσούνισσᾳ Ἱεροῦ Ναοῦ «ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος» 8) Τοῦ ἐν Μαραθιά Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἀπόδοσις τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» 9) Τοῦ ἐν Ὑψηλῷ χωρίῳ Ἱεροῦ Ναοῦ «ὁ Ἁγίος Γεώργιος» καὶ 10) τοῦ ἐν Διχωρίῳ Ἱεροῦ Ναοῦ «ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Δεκεμβρίου 1958

† Ὁ Φωκίδος Ἀθανάσιος

Ἱερὰ Μητρόπολις Μηθύμνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἐνοριῶν 1) Ἀγίου Γεωργίου Ἀργένου, 2) Ἀγίων Ἀναργύρων Ἀρίσβης, 3) Ἀγίας Παρασκευῆς Βαφειοῦ, 4) Ἀγίου Γεωργίου Κεραμίου, 5) Ἀγίας Κυριακῆς Πετρίου καὶ 6) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Χυδῆρων τῆς Θεοσώστου ἡμῶν Ἐπαρχίας, ὅπως υποβάλλωσιν ἡμῖν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν νενομισμένων πιστοποιητικῶν καὶ λοιπῶν δικαιολογητικῶν προκειμένου νὰ πρόβωμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων ἐφημερίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ὡς ἄνω χρευσουσῶν θέσεων.

Ἐν Καλλονῇ τῇ 29ῃ Δεκεμβρίου 1958

† Ὁ Μηθύμνης Κωνσταντῖνος

Ἱερὰ Μητρόπολις Πατρῶν

Στερουμένου τοῦ ἐν Μαζαρακίῳ ἐνοριακοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Βασιλείου κανονικοῦ καὶ νομίμου ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην, ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς ἐνταῦθα ἐκδιδομένην ἐφημερίδα, υποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων τῶν.

Ἐν Πάτραις τῇ 28ῃ Δεκεμβρίου 1958.

† Ὁ Πατρῶν Κωνσταντῖνος

Ἱερὰ Μητρόπολις Μαρωνείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα πρὸς κατάρτησιν τῶν κενῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἀγίου Νικολάου Διώνης, Ἀγίου Δημητρίου Ἀμφίων καὶ Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀμαξάδων, ἵνα υποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ πρόβωμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Ἐν Κομοτινῇ τῇ 30ῃ Δεκεμβρίου 1958

† Ὁ Μαρωνείας Τιμόθεος

Ἱερὰ Μητρόπολις Θηβῶν καὶ Λεβαδείας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Δαυλεῖᾳ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων πρὸς σκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 47 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200/1940 Α.Ν. «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῶν Α.Ν. 536/1940 καὶ 540/1945, ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά.

Ἐν Λεβαδίᾳ τῇ 12 Δεκεμβρίου 1958.

† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Δωρόθεος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργολίδος

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὡς κατωτέρω ἐκτιθέμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ πιστοποιητικά τῶν, προκειμένου νὰ πρόβωμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων Ἱερέων τῶν χρευσουσῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων. 1) Ἀγίου Γεωργίου Πυργιωτικῶν, 2) Ἀγίου Κωνσταντίνου Τολοῦ, 3) Ἀγίου Νικολάου Ἀρδῆμπε, 4) Ἀγίου Κωνσταντίνου Δημαίνης, 5) Ἀγίας Βαρβάρας Λάλουκας, 6) Ἀγίου Δημητρίου Σχοινοχωρίου, 7) Ἀγίου Δημητρίου Ἀχλαδοκάμπου, 8) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μπόρσις, 9) Ἀγίου Νικολάου Ἀγίου Νικολάου, 10) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἐξοχῆς, 11) Ἀγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Νέου Βυζαντίου, 12) Ὑπαπαντῆς Χριστοῦ Λευκακίων. Κανονικὰ προσόντα. Ὅσα ὀρίζονται ἐν τοῖς ἀρθροῖς 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 16 Δεκεμβρίου 1958.

† Ὁ Ἀργολίδος Χρυσόστομος.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδομένον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

† Ὁ Φωκίδος ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

† Ὁ Λήμνου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἑόρτια Γράμματα.

Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως.

Ραδιοφωνικὸν μήνυμα τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐπὶ τῇ Α' τοῦ Νέου Ἑτους.

Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου (†), Περὶ Ἱερωσύνης (Β').

Ἀρχιμ. Προκοπίου Παπαθεοδώρου, Ἡ Ἐκκλησία ἐν ταῖς φυλακαῖς καὶ τοῖς ἀναμορφωτικοῖς καταστάμασι.

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰασιῶν 1.